

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MART - NİSAN 2006

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Altan İLTER

Yazı Kurulu

Altan İLTER

Mevlüt ÖKSÜZOĞLU

Ahmet DEVİREN

Mehmet ERGÖNÜL

Osman Sulhi AKSU

Teknik Yönetmen

Ömer ÖZTÜRK

Yazışma Adresi:

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği

Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A

Y. Ayrancı / ANKARA

Tel: (0 312) 426 75 90 Faks: (0 312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi

Hesap No: 39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz
vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yıl: 16 Sayı: 172 - 173

MART - NİSAN 2006

Grafik&Tasarım: **Telgraf Gazetecilik Ltd. Şti.**
0 312 315 76 76

Baskı : **HAS-SOY Matbaacılık**

Tel : 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi Muhabirleri:

Şükrü GENCER : İzmir

Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön kapak: Ayakkabı Tamircisi - Balat / 1999
(Fotoğraf : Erdal YAZICI)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3-4	Karneler Eve Gelince...
	Dr. Erdal ATABEK
4	Dönüşsüz Yol (Şiir)
	Mehmet ORHAN
5-10	Deli Osman'ın Düşünü
	Hayri GENCOSMAN
10	Deli Osman (Şiir)
	Hüseyin KABASAKAL
11	Ağın'dan Maniler
12-13	Meslek Yaşamımdan Kesitler
	Osman Sulhi AKSU
14	Fahriye Abla (Şiir)
	Ahmet Muhip DIRANAS
15	Badem Ağacı
	İlhami EROL
16-17	Atatürk ve İnönü
	M. Cavit ALPASLAN
17	Siladan Gurbete Giden Yol (Şiir)
	Nezihat GÜLTEKİN
18-19	Çevre ve Sorunları
	Mustafa GÜZEL
20-21	Ermeniler ve Ermeni Sorununa Genel Bir Bakış
	Dt. Erhan ÇATALTAŞ
22	Vahşen'e Giriş - Vahşen-I (Şiir)
	Mustafa KAYA
23	Sportif Oyunlar ve Çocuk
	Dr. Pervin BİLİR
24	Dünya Sulak Alanlar Günü
	Mehmet SELÇUK
25	Elazığ Marşı (Şiir)
	Lokman TASALI
26	Gençlik Köşesi: Keşke
	Seda BACI
26	Kutsal Meslek
	İlke TOKER
27	Onların Değerini Kaybetmeden Bilelim...
	Samiye GENÇ
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar
	İsmail N. BEYDEMİR
30	Haberler-Doğumlar
31	Doğumlar - Evlenmeler - Ölümler

KARNELER EVE GELİNCE...

Dr. Erdal ATABEK

İlk ve orta öğrenim kurumlarında karneler verildi. Karnelerin eve gelişiyle birlikte ilk yarıyıl çalışmalarının okuldaki değerlendirilmesi de ortaya çıkmış oldu. Karnedeki notların başarısı evlerde mutluluk yaratırken başarısız karneler ciddi sorunlara yol açar. Yine de önde bir yarıyıl daha vardır, belki de bu dönemde başarısızlık ortadan kalkacaktır. Bunlar her evin “kendine özel” sorunları sayılır, konuya hiçbir zaman “toplumsal bir sorun” olarak bakılmaz. Oysa, en önemli sorunlarımızdan birisi de, bu “karne ve not” sendromunda yatmaktadır.

“Sınav-not-karne” sistemi neyi ölçmektedir? ‘Öğrencinin verilen bilgiyi alma ve istenildiğinde bu bilgiyi verme gücü’nü ölçmektedir.

Sınav başarılı, not iyi, karne olumlu ise öğrenci başarılı sayılmaktadır. Bunun tersi de öğrencinin başarısız olduğunu belirtmektedir. Eğitim sisteminin ekseni de, ölçütleri de budur.

Ama bu sistem şu sorulara yanıt verememektedir?

- Öğrencinin başarı ya da başarısızlığında öğrenmesi istenen konulara karşı ilgisinin, isteginin, merakının harekete getirilmesi (ya da getirilememesinin) payı nedir? Öğrenci çalışıyor, iyi not alıyorsa bile istekle, ilgiyle, merakla mı çalışmakta, yoksa iyi not alabilmek için mi çaba harcamaktadır?

- Öğrencinin; öğrenmesi istenen konular üzerinde düşünce üretme, seçenek yaratma,

seçenekleri ölçme, ayırıştırma (analiz), birleştirme (sentez) yapabilme gücü nedir? Bu güç eğitim süresince geliştirilecek hedefler arasında yer almakta mıdır? Düşünce eğitimi yapılmakta mıdır? Öğrencinin olayları anlayışı, kavrayışı, değişik açılardan bakışı, tartışabilmesi, eleştirebilmesi eğitim sistemi içinde yer almakta mıdır?

- Öğrencinin “kişiliği” üzerinde durulmakta mıdır? Kişilik özellikleri bilinmekte midir, dahası merak edilmekte midir? Kişiliğinin güçlü ve güçsüz yanları anlaşılabilen midir? Eğitim sisteminin öğrencilerin kişilik yapılarını anlamak, buna bağlı davranışlarını değerlendirmek konusunda “psikolojik danışmanlık” gibi, “rehberlik” gibi örgütlü hizmetleri var mıdır? Yoksa bunlar, “olsa da olur, olmasa da” türünden fanteziler mi sayılmaktadır?

- Öğrencinin “davranışları” konusunda ne düşünülmektedir? “Uyumlu öğrenci” demek, “bilinçli kararıyla katılan” öğrenci mi, “itaatle hareket eden” öğrenci mi, yoksa “çıkarlarını düşünerek öyle hareket eden” öğrenci mi demek olmaktadır? “Uyumsuz öğrenci” demek, “sorunlu” öğrenci mi, “ergenlik bunalımı geçiren” öğrenci mi, yoksa “kişiliğini kanıtlamak isteyen” öğrenci mi demek olmaktadır?

Eğitim sistemimizin “sınav-not-karne” ekseninde bu çok önemli sorulara ilişkin hiçbir yanıt bulmak olası değildir. İlkokuldan üniversiteye kadar bütün bir öğrenim süresince öğrencilerin “ilgileri, istekleri, düşünme güçleri, algı tipleri, muhakeme, sorun çözme, im-

gelem ufukları, kişilikleri, davranışları” bilinmemekte, merak edilmemekte, anlaşılma-makta, sanki bütün bunlar hiç önemli değil-miş gibi davranılmaktadır.

Aileler de sadece “sınav-not-karne” başa-rısına koşullandırıldığı için anne babalar da çocuklarını çoğunlukla gerçekte tanımamak-ta, onları görmek istedikleri gibi görmekte-dirler.

Sonuçlar bekledikleri gibi olmayınca da büyük tasalara düşülmekte, öğrenciler de öğ-retmenler de anneler babalar da suçlanmakta-dır. İnsanın en verimli yılları olan “çocukluk ve gençlik” dönemi, ezberci, durağan, şartlı refleks yaratmaya dayalı köreltici bir siste-min içinde harcanıp gitmektedir.

Sonuçta, “kişiliği ve davranışları” eğiti-min dışında kalmış, kendi haline bırakılmış insanlar bir mesleğin etiketine kavuşmakta, sorunlarını da kendilerinin çözmesi gereken bir yük olarak taşımaktadırlar.

Oysa, bir toplumun çocuklarını eğitme yükümlülüğü, “bilgi sahibi kılma ve bilgiyi kullanma becerisini kazandırma -yetkin bir kişilik sahibi yapabilme- doğru ve tutarlı dav-ranışlar kazanma” konularında başarılı olma-yı gerektirir. Bunu yapamayan bir eğitim sis-teminin “yılda şu kadar çocuğumuz okuyor” diye başarılı sayılması büyük bir yanılgıdır.

Kişiliği gelişmemiş, davranışları düzel-memiş insanların ise eğitim düzeyleri ne olursa olsun, toplumda neler yaptıkları her gün görülmektedir. Ama bu yaşamsal konu-lara bakmak yerine güncel çalkantılarla oya-lanan insanların gelecekte bekleyeceği fazla bir şey de olamaz...

DÖNÜŞSÜZ YOL

Mehmet ORHAN

Özlemek ne tatlı şey
Uzaklarda kalan köyümün
Evlerini, yollarını
Ve bir tas su gibi duru
Çocukluk yıllarını.

Akşamla köye inen
Bir garip yolcu idi sanki ay
O altın çağında ömrümüzün
Cennetten bir köşeydi çevremiz
Küçücük evlerimiz birer saray.

Sen tarladan dönerdin
Orak belinde
“Ahmedim, Ahmedim aslan Ahmedim
Gel sinem üstüne yaslan Ahmedim”
Türküsü dilinde.

Bir başka dünyada yaşadık sanki
Güller pespembe, dallar yemyeşil
İstesek yokuşa doğru çağlardı sular
Gönlümüz neşeden aydınlı
Gönlümüz ışıltılı.

Gel gör ki şimdi
O hayat dolu günler gitti
Umutlu dünyamızda gençliği
Bir güzel kitap gibi
Okuduk bitti.

1967

DELİ OSMAN'IN DÜĞÜNÜ

Hayri GENCOSMAN

Burası Elazığ'ın Ağın ilçesinde, Demirci Rıza'nın "Mecburiyet Lokantası" dır. Hem garson, hem ahcı, hem de patronun ortağı olan Açıkbaş, tam sekiz masayı bitştirerek anlı şanlı bir şölen sofrası hazırlamış. Külbastısından türlüüne, salatasından Andiri kavununa, allı morlu yeşilli sebzelerden, meyvelerden tuzlu leblebisine, yoğurdandan ayrınlı çorbasına kadar belki yirmi çeşit yiyecek var. Ortada sıra sıra füzeler gibi dizili Tekel rakısından başka da "mevaddı ecnebiye" yok.

Masanın çevresinde otuza yakın insan bulunuyor. Çoğu da işleri dışarıda olan Ağınlılar... "Ata yurdu" na yazlığa gelmişler, kısa bir süre sonra çekilip gidecekler.

Gündüzden onar lira toplayıp vermişlerdi Açıkbaş'a. Yıllarca İstanbul asfaltı tepmiş Açıkbaş çürük tahtaya basar mı? Bunca yemeği, mezeyi yap-sın, çatsın, sonra gelmezlerse ne olacak!..

Terzi Muhlis, çatalına taktığı bir patlıcan parçasını ağzına attıktan sonra:

-Başaçuh biraz kırmızı biber getir hele, dedi.

Sonra da şöyle ekledi:

-Başaçuh musun, Açuhbaş mısın, neyse.

Açıkbaş, elinde bir çay bardağı kırmızı biberle geldi. Ama bardağı masaya bırakmadan durup, üzgün üzgün şunları mırıldandı:

-Ula Muhlis, bana rehmetlik Osman'ı hatırlattın.

Mehmet ONAT
(AÇIKBAŞ)

Rıza KARAGÜLLE
(DEMİRCİ RIZA)

Hayri
GENCOSMAN

Muhlis
İKİNCİ

Ekirekli Gülefendi, o kendine özgü gümürtüsüyle:

-Osman kim babo? diye sordu.

Açıkbaş'la, Muhlis birlikte cevaplandırıdılar:

-Deli Osman...

Açıkbaş, sonra bardağı masaya bırakıp, gene üzgün üzgün mırıldanarak ayrıldı.

-Beni hep Başaçık diye çağırırdı, hiç Açıkbaş demezdi...

Demirci Rıza:

-Ölüleri gonusmanın sırası değil şimdi, dedi.

Klarnet İsmail'e döndü:

-Çağam, hele öttür...

İsmail düşünceli düşünceli açtı klarneti. Belli ki aklında bir şey var, ama söyleyeyim mi söylemeyeyim mi diye tereddüt ediyor. Derken klarneti ağzına götürdü. Kısa bir divan taksim yaptı. Sonra Veteriner İlhami, gene bu makamda bir gazel çekmeye başladı. "Ben şehid-i bâdeyim, dostlar demim yad eyleyin..." Gazelin arkasından Yeğen Kemal, "Bu dare baştanbaşa ayvalı bağ" türküsünü okudu. Daha sonra, daha başka, daha oynak türkü- re geçildi.

Sazlar durup, yeniden kadehler kalktığında, İsmail:

-Demin söz açılmıştı, söyleyemedim, kafamda takıntı oldu, dedi. Hazır toplanmışken şu Osman'ın mezarı işi- ni biraz konuşalım...

Demirci Rıza:

-Yahu sırası mı şimdi İsmail?

-Rıza Emi sırası değil ama, bu top-

luluğu her zaman bulamıyoruz.

Bir iki saniye bekleyip, hiç kimseden bir tepki gelmediğini görünce, konuşmakla iş yapacağını sananların saflığı içinde, düşüncelerini sıralamaya başladı:

-Geçen yıl geldim, Osman'ın mezarını yaptırma dedikodusu dönüyor ortada, bu yıl geldim gene bu...Yahu altı üstü üç yüz liranın başında. Kopunikli Yusuf, üç yüz liraya yaparım demiş. Evet hepimiz memuruz, esnafız, yani dar gelirliyiz, ama ikişer buçuk lira da mı veremeyiz yani? Her Ağınlının hayatında bir sayfadır Osman. Hiç olmazsa bir satırdır. Dağların başında kaybolup gitmesin diyorum. Şimdi hemen aramızda üç kişilik bir kurul seçelim, yürütsün bu işi. Şimdi yapmazsak, daha yapamayız. Üç-beş gün sonra çil yavrusu gibi Türkiye'nin dört bucağına dağılacaksın. Söz gelişi yarın ben yokum. Yarın ben, öbür gün Kemal, daha öbür gün daha başkalar...Ağın'da kalacak olan arkadaşlardan iki üç kişiyi görevlendirelim şimdi.

Postacı İlhan:

-Geçen sene yapduh bunu, dedi. Ben yürütme gurulundaydım. Adlarını söylemeyem, birinden para istedim, "yoh param" dedi. Başka birinden istedim, "ben daha babamın mezerini yapduramadım" dedi. Ben de artuh kimseye gitmedim...

İsmail:

-İşte biz böyleyiz. Hemen alınıyoruz, güceniyoruz. Biri vermezse bir başkasına giderim. O da vermezse gene bir başkasına giderim. Verenden alırım yahu. Koca ilçede iki buçuk lira, üç lira verecek yüz, yüz elli kişi çı-

karamazsam ölürüm ben be!..

Demirci Rıza:

-İş parayla bitmiyor İsmail, dedi. Biz birkaç gişi toplanduh, mezarı Ağın'a getirmek için geddük. Kopuniklülerle, Höreneklüler haber almışlar, onnar da geldüler. Hem mezarı bize vermediler, hem de gendü aralarında gavgaya başladılar. Kopuniklüler diyor, mezar bizimdir, Höreneklüler diyor bizimdir!

Numan Amca:

-Ağın'a getirilmesin diyorum ben, yerine yapılınsın, öyle iyi olur. Maksat kaybolup gitmemesidir. Zaten Ağın'da ölseydi de mezarlığa gömülseydi, mezarını yaptırmayı kimse düşünmezdi.

Mühendis Kemal:

-Olmaz amca, barajın suyu basacak orayı. Yukarı tepede bir yere çıkarılması gerekir.

İsmail:

-Eee...O zaman da Hörenekliler vermiyormuş!..

Demirci Rıza:

-Biz de bunu diyoruz işte, çerpeşik bir iş, dedi.

Terzi Muhlis:

-Höreneklülerin hakkı yok mezar da yahu... Mezar Kopunik toprağında. Bu iki köyün arasındaki sınır, Ağzıbüyük dere değil mi? Mezar, derenin Kopunik tarafında...

İsmail:

-Yani iş dönüp dolaşıp paraya dayanıyor gene. Hadi seçelim aramızdan iki kişi...Önce bir soralım, "gönüllü var mı?"

Terzi Muhlis:

-Valla, dedi, Ağın'dan ayrılmayacak olan bir ben varım, bir de Rıza

Numan
GENCOSMANOĞLU

Kemal
POLAT

Cemil MODAN
(KUYUMCU CEMİL)

İsmail
BEYDEMİR

Emi'yle, İlhan var. Ben kimseden para isteye-
mem. Rıza Emi'nin de isteyebileceğini sanmı-
yorum. İlhan da demin durumu anlattı zaten.

İsmail:

-Eee...Yani iş kaldı Numan Am-
ca'yla, Cemil Amca'ya...

Muhlis gülerек:

-Doğrusu Cemil Amca da iyi para
toplar, dedi.

İsmail kızdı:

-Bu Ağın'da hiçbir iş yapılmaz
be!..Ölmüş bu memleket, ölmüş...Ölü
toprağı serpilmiş üzerine...

Demirci Rıza kadehini kaldırdı.
Arkasından bütün kadehler dikildi ka-
falara. Masanın bir köşesinde Açık-
baş'ın kendi özel servisi vardı. Eli boş
oldukça o da atıştırıyordu. Kemal Nik-
sarlı bir hüzzam taksime başladı. Ara-
da bir duruyor, Gavur Ali'nin oğlu ya-
rım dakika kadar darbukayı konuğu-
ruyor, sonra Kemal gene başlıyordu.

Bu masada bulunanların hepsi de
ilginç insanlardı. Ne yazık ki tek tek
tanıtmaya hikâye tekniği elverişli de-
ğil. Yalnız şeref konuğu durumunda
olan Numan Amca'yla, Kuyumcu Ce-
mil Efendi üzerine birkaç söz söyle-
mek borç gibidir.

Şimdilerde seksen beşlik bir ton-
ton olan Numan Amca, yaşayışıyla da,
zihninin işleyiş biçimiyle de örnek bir
entelektüel bohemdir. Kafası her çağ-
da bütün yeni fikirlere açıktır. Her
çağda gençlerin lideri odur. Her za-
man, herkesten genç olan odur. Top-
lum adamıdır. Dolambaçlı, uzun cüm-
lelerle olağanüstü akıcı bir konuşması
vardır. Yalnız, düşünceleri doktrinal
bir yapı göstermez. Bu yüzden
çelişkiye düştüğü olur. Ama çelişkilere

rini yakalayabilmek her yiğidin harcı değildir.
Çünkü, Zola'nın Hugo için söylediği gibi, gö-
rülmemiş bir coşkunluk içinde; taş çakıl, çalı
çeper, toz toprak, ne rast gelirse sürük-
leyip götürür. İşte bu arada çelişkileri
de güme gider. Şakadan hoşlanır. İçki-
ye, eğlenceye aşırı düşkünlük göster-
mez.

İkinci şeref konuğu Cemil Efen-
di'ye gelince; bu da yetmiş beşlik bir
tontondur. Hemen bütün nitelikleriyle
Numan Amca'ya tam ters bir kişilik
yapısı gösterir. Örnek bir batılı tipidir.
Her şey dakika hesabıyla onda.
Yalnız çok münzevidir. Ömrü dükkâ-
nıyla, evinde geçer. Dükkânı da evinin
köşesinde olduğu için, yıllarca onu so-
kakta görmeyen pek çok insan vardır
bu ilçede. Kuyumculuk yapar. Boş za-
manlarında okur. Pozitivist-determi-
nist bir felsefesi vardır. Düşünceleri
sistemleşmiştir ama, hoşgörülü bir
akılcılıktan çok, XIX. yüzyıl kalıpla-
rında donmuş bir saplantıya benzer.
Şakadan anlamaz pek. İçkiye düşkün-
dür.

Numan Amca'yla, Cemil Efendi
sık sık buluşamazlar ama birbirlerini
çok severler.

Masada artık tam anlamıyla ortak
bir duygu rüzgârı esiyordu. Yeğen Ke-
mal'in okuduğu türkülere çoğu katılı-
yordu. Yalnız bu sırada havayı değiştiren
bir şey oldu. Kemal Polat, Açık-
baş'ı çağırdı:

-Ula Açıhbaş gel baham hele,
gel... Nedür bu?

Çatalının ucunda bir şey sallanı-
yordu. Yanında bulunanlar eğilip in-
celelemeye başladılar.

İsmail uzaktan:

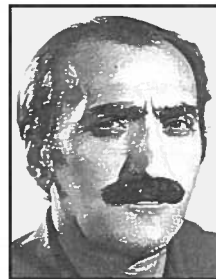
Burhan
İLTER

Zihni
ÖZAN

Dr. Vakıf
ÖZKUL

Osman Zeki
ALP

-Bişey değil, bişey değil, sıçan kavurması, at ağzına, dedi.

Kemal'in yanındakilerden, Nevzat:

-Telis parçasına benziyor, diye mırıldandı.

Kemal:

-Benziyor da ne demek baba, telis parçası işda.

Açıkbaş geldi...Eğildi baktı baktı:

-Valla, dedi, ben tencereye koyduğum şeyleri tek tek elden geçirdim. Her şeyi iki defa yıhayıp öyle goydum, bir defa da değil!..

Kemal:

-Yihadın da nerden çıhdı bu, cebimden mi çıhardım?

Doktor Vâkıf:

-Boşver yahu. Kaynamış yemek... mikrobu yoktur. Bir şey olmaz, lezzeti de iyi zaten.

-Ey vallaha...

Nuri Modan uzaktan:

-Neyse Kemal, olmuş bir şey, dedi.

Kemal hiç sıtma görmemiş sesiyle bağırmağa başladı:

-Canım abi, olmuş şeyi var mı yahu!..İnsanın anasına söğmekten beterdür bu...

Lokantanın patronu Demirci Rıza öfkeyle doğruldu. Çipil çipil gözlerinden yıldırımlar saçıyordu. Bir elini Kemal'e doğru savurarak:

-Ula ağzına gusduğum, ne bağırıyorsun? Verdüğün on kâğıt... telis çılmayıp da İngiliz gumaşı mı çıha-cahdı, dedi.

Bedri Ergun'la, Klarnet İsmail'den başlayan öyle bir kahkaha fırtınası koptu ki, yarı salaş yapının kapıları, pencereleri zangır zangır titredi. Her

yeni espriyle bir daha tazelenerek, her tazelenişle bir öncekinden daha koyu bir neşe yaratarak, sürüp gitti.

Bir ara İsmail, Kemal Polat'a:

-Ver o İngiliz kumaşını, bu gecenin hatırası olarak saklayacağım, dedi.

Kemal hiç oralı olmadı. Telis parçası daha tabağının kıyısında duruyordu.

İsmail gene:

-Ver onu, diye bağırdı. Kutsallık kazandı o artık, sende kalmaz...

Kemal her zamanki hazır cevaplılığıyla:

-On kâğıt, dedi. Kim verürse o alur.

-Vay namussuz...verdiği on kâğıdı da benden çıkaracak...

Cebinden bir on lira çıkarıp savurdu. Kemal, kısa bir tereddütten sonra elini çatala götürdü. Ama bu sırada Osman Zeki, İsmail'e inat olsun diye:

-Benden on beş kâğıt, dedi.

Kemal elini çataldan çekti:

-Var mı başga arturan?

Gene kahkahalar söktü. Mühendis Kemal:

-Benden yirmi, dedi.

-Çıh parayı...

Mühendis Kemal yirmi lirayı masaya bıraktı. Öteden Açıkbaş'ın sesi duyuldu:

-Benden yirmi beş.

-Getür parayı...

Açıkbaş, parayı Kemal'in önüne bırakırken, Gülefendi'nin homurtusu yükseldi:

-Benden otuz gayme...mazbuttt!..

Demirci Rıza söylenmeye başladı:

-Ula bu namussuz, bir takım gumaş fiyatına satacah bunu, vallaha!..

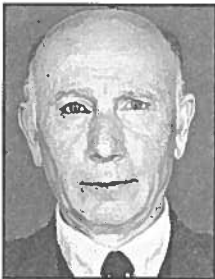
Nuri
ONAT

Bedrettin
ERGÜN

Nuri
MODAN

Mustafa
BAYTAŞ

Kemal kalktı. Masanın üzerindeki paraları toplamaya davranırken:

-Haydi...Osman'ın mezerü için...var mı başga arturan? diye bağırdı.

Bu söz, yeni bir elektriklenmeye yol açtı.

Terzi Muhlis:

-Otuz beş...

Mustafa Baytaş:

-Kırk...

Nuri Onat:

-Elli...

Bedri Ergun:

-Yüz lira...

Paraları toplamakta olan Kemal:

-Durun durun, diye bağırdı. Bu iş zıvanadan çıldı.

Yerine geçtikten sonra:

-Şimdi, dedi, arturmaya girmeyenler, on beşer lira sökölün bahalım. Numan Amca ile Cemil Amca'dan gabul etmiyoruz.

Elindeki parayı saydı; üç yüz yirmi beş lira. Toplanan on beşer liralari da üzerine koyup bir daha saydı; tam tamına beş yüz seksen lira.

-Aha, dedi, yirmi de ben goyuyorum, etti altı yüz... Mezer mi yapduracahsuz, türbe mi yapduracahsuz, ne yapduracahsaz yapdurun...

Para destesini İsmail'in önüne attı. İsmail de Nuri Onat'ın önüne sürdü. Nuri Bey desteyi düzelterek bir sigara kutusunun üstüne koydu:

-Yarın, benim Kophinikli pancalos hala oğlu, betoncu Yusuf'a bir haber uçurdum mu tamamdır, diye söylendi.

Kemal Polat:

-Açuhbaş şu yemeğimi değıştür hele, İngiliz gumaşı da senin olsun.

Bedri Ergun bir şeyler anlatmaya başladı. O, sözlerini küçük hikâyelerle

belgeleyerek konuşmayı severdi:

-Pağnik'ten Darbükü'ne giderken, çaya varmadan sol tarafta bir taş yığını vardır. Deli Kızın Mezarı derler...Yoldan geçen üç tane taş atmak zorundadır oraya. Yoksa işi ters gider. Yakında Osman'ın mezarı için de böyle bir şey uydururlar herhalde?

Mezarlar, türbeler üstüne bir konuşma açıldı. İsmail, artık bu konu kapanmalı diye düşünerek klarnete asıldı...Gazeller, türküler çağıladı çağıladı durdu. İsmail, bir başka İsmail oldu artık... Yeğen Kemal, Kemal Niksarlı, Veteriner İlhami değışmiş, başkalaşmışlardı. Ama hep-

sinden daha bambaşka olanı darbuka'ydı!..Gâvur Ali'nin oğlu Lütfi'nin elinde, darbuka, darbuka olmaktan çıkmıştı...Kimi deli dolu, gümbür gümbür, kimi de ürpertili, tutkulu, fısıltılı bir aşk mırıltısı olmuştu... Otomat huylarını tüm unutmuş, konuşmuş, konuşmuş, konuşmuştu sadece...

Sazlar durduğunda Nuri Onat şunları söyledi:

-Bana öyle geliyor ki hiç unutamayacağımız bir gece geçiriyoruz. Öyleyse, her zaman kolayca ansıyabileceğimiz bir isim koyalım bu geceye... Ne dersiniz?

İsmail:

-Sizin koyacağınız adı kabul ediyoruz.

-Ben "Deli Osman'ın Düğünü" olsun diyorum.

Hep bir ağızdan:

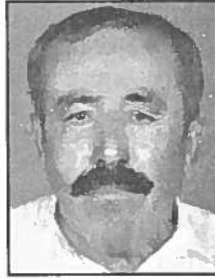
-Tamammmmm!..

Alkışlarla kabul edildi.

Mustafa Baytaş:

-Şimdi, bunun şerefine bir gelin havası isteriz.

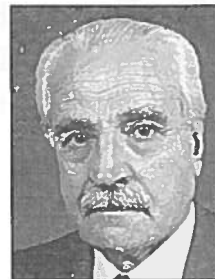
Ağın'ın gelin havası çalınırken,

İlhan
ERCAN

İlhami
TURAN

Kemal
NIKSARLI

Cemil Efendi saatine bakıp Numan Amca'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra çalgı durduğunda:

-Arkadaşlar, ihtiyarlıkta eğlence işten daha çabuk yoruyor insanı. Bize yaşattığınız şu saatler ise bir ömre bedel oldu. Teşekkürlerimiz sonsuzdur, dedi.

Numan Amca araya girdi:

-Ama sıfırı tükettik.

Cemil Efendi:

-Yorgunluk duymaya başladık artık. Bize izin vermenizi rica ediyoruz.

"Kalmanızı isteriz, ama rahatsız olmanızı istemeyiz..." anlamında bazı karşılıklar verildi. Numan Amca'yla, Cemil Efendi kalktılar.

Numan Amca:

-Hiç kimse yerinden kıpırdamayacak, diye emretti. Sonra kapıya doğru yürürken:

-Demek yarın gidiyorsun İsmail, dedi.

-Gidiyorum amca.

Numan Amca'nın şakacılığı tuttu gene:

-Yahu çok çabuk oldu...daha şöyle baş başa verip, yürek soğutucu bir küfür taksimi bile geçemedik kahpe dünyada, dedi.

-Amca, ben Adana'da küfredirim, siz de burda, aynı hesaba gelir.

-Gelemeezzz...Toplu ibadette keramet vardır...İşte misali ortada.

Coşkun kahkahalarla uğurlandılar. Yeğen Kemal, Harputlu Hacı Hayri Bey'in "Sinemde bir tutuşmuş..." diye başlayan uşşak türküsünü okumaya başladı.

Bu gece, DELİ OSMAN'IN DÜĞÜNÜ'nde, yaşayanlarla, yaşamış olanlar birlikte bulundu.

Ağın Dergisi – Ocak.Şubat 1967

DELİ OSMAN

Hüseyin KABASAKAL

Kurumuş yaprak misali,
Beklenmeyen karanlık bir günde,
Düşüvermişti dünyaya.
Yaşlanmayan bir çocuktu aşmıştı kırkını,
Renkli bir masal gibi yaşadı aramızda.
Öğrenemedi yosundan farkını,
Öğrenemedi, paranın para olduğunu,
Dikensiz bir deste güldü bahçemizde.

Yırtık gömleğinin yakasından,
Okunurdu ömrünün yoksulluğu.
Garipti, perişandı ama,
Hiç denemedi kula kulluğu.
Hırlar, havlar; ısırmazdı
Zira bizden daha çok "insan"dı.

Karlı, soğuk bir günde,
Kara bir önseziye ermişti
Hörenekteki düğünde.
Böğürlüden kopan kahkahada,
Adresine yazılı haber vardı.
Hemşerilerinin elinden, şakacıktan,
Ecel şerbetini yudumladı.

Kurumuş yaprak misali,
Dudaklarında o çocuksu gülücük,
İnanmazsınız belki bana,
Akıllı Osmanlar kıydılar
Deli Osman'a.

1967

AĞIN'DAN MANİLER*

Ağın'ın altı fırat
Toy düğün dernek kurah
Ağam bir yol gelirsen
İsterim murat alah

Büyük ceviz yarıldı
Annem bana darıldı
Niye darıldın anne
El oğluydu sarıldı

Çayın kenarı gamış
Yârim mektup yollamış
Mektubu baş üstüne
Kendi niye gelmemiş

Arısdahda üzüm var
Benim sende gözüm var
Görmek değil muradım
Sana bir çift sözüm var

Bu dağlar meşe dağlar
Vermiş başbaşa dağlar
Yârim küsmüş gidiyor
Koymayın aşâ dağlar

Çini tabak yan yana
Ben istemem kaynana
Olursa görüm olsun
Elbet gider bir yana

Değirmenin bendine
Döner kendi kendine
Hakikatli yâr olsa
Döner kendi kendine

Entarisi pembeden
Benek etmiş geymeden
Şu kız beni öldürdü
On beşine girmeden

Felek vurdu daş ile
Gözüm doldu yaş ile
Ben feleğe neyledim
Ağu kattı aşıma

Değirmen üstü çiçek
Orak getirin biçek
Ben yârımı tanırım
Orta boylu mor çiçek

Elinde telli fener
Sallama onu söner
Sevdiğimi el almış
İçerim ona yanar

Gökte yıldız çüt gider
Üçü de bir hoş gider
Yâri çirkin olanın
Yazı bile gış gider

Gökte uçan teyyare
Selâm söyle o yâre
Ben kendime eş buldum
Bulsun başına çare

Hoca geliyor hoca
Sarığı baştan yüce
Bizi küçük sanmayın
Biz de isteriz koca

Hoca ezan okuyor
Sesi beni yakıyor
Benim sevdiğim oğlan
Fakültede okuyor

İrahan dermediler
Sevdim de vermediler
Aranın cadıları
İlayih görmediler

* Ağın Kaymakamlığı - Ağın'a Yolculuk, sh: 192

MESLEK YAŞAMIMDAN KESİTLER

Osman Sulhi AKSU

Nereye gidiyorsun?

Hazırlık kıtasından yedek subay okuluna intikal ettikten kısa bir süre sonra; koğuşumuz, taburumuz, bölüğümüz, sınıfımız, sıramız ve numaramız çok muntazam ve sanki otomatikman belirlenmişti. Benimki dördüncü tabur, birinci bölük ve yaka numaram 1402 idi. Bir sırada üç kişi oturuyorduk. Sıra arkadaşlarım solumda İzmirli Yılmaz İnaler, sağımdaki de Mardinli Münir Kahraman idiler. Her şey muntazam ve tıkır tıkır işliyordu. Yemekten sonra istirahat durumunda iken Mardinli türkü söyler, İzmirli ona eşlik etmeye çalışır ve ben de parmaklarımla sıra üzerinde tempo tutmaya çalışırdım.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra, sınıfımıza gelen bir üsteğmen 'enstrüman çalanların isim ve numaralarını' istedi. Keman çalan, akordeon çalan, piyano çalan, bateri çalan, gitar çalan, kemençe ve darbuka çalanlar isim ve numaralarını yazdırdılar. Tam bu sırada sıra arkadaşım Yılmaz ayağa kalkarak, "1402 Osman Sulhi Aksu da davul çalacak" dedi. Ben şaşırılmıştım. Ancak itiraz edemedim. Daha sonra bu işi hallederim diye düşünmüştüm. Yılmaz muziplik yaparak benim adımı 'davul çalıyor' diye yazdırdı.

Aradan bir süre geçtikten sonra sınıfa gelen aynı üsteğmen, enstrüman çalanların Okul Komutan yardımcısı Nuri Pamir'in (Kore Savaşı'nda şehit olmuştur) yanına gitmelerini söyledi. Enstrüman çalanlar gittiler. Benim herhangi bir enstrümanla ilgim olmadığı ve çalmadığım için gitmedim. Aradan beş dakika geçmişti tekrar geldi, bu sefer derse gelmişti ve sert bir sesle benim derhal komutana gitmemi söyledi. O tarihte yedek subaydan çavuş çıkmak felaketti. Zira memuriyetten uzaklaştırılıyordu. Siyasi suçlar ve ekalliyete mensup bazılarının çavuş olarak okuldan uzaklaştırıldığını söylemişlerdi. Bizler de bir hata yapmamanın gayreti içinde idik. Hemen kalktım, selâm vererek sınıftan çıkıp üst katta bulunan Okul Komutan yardımcısı Nuri Pamir'e gitmek üzere koridora yürümeye başladım. Ayağımda kabaralı asker postalı vardı. Ne kadar itinalı yürüseniz de yine gürültü çıkarıyordu. İşte bu sırada, "Dur" nidasıyla ırkildim. Bu ses aşırı disiplini ile meşhur Tabur Komutanım Ekrem Bin-

başımızın sesi idi. Kendisinden aşırı derecede çekinirdik. Olduğum yerde durdum. Ekrem Komutanın geldiğini ayak seslerinden anlıyordum. Geldi karşıma geçti ve yüksek sesle, "Nereye gidiyorsun" dedi. Hiç tereddüt etmeden, "Nuri Pamir Komutanımın yanına, davul çalmaya" dedim. Dememle birlikte komutanın kaşları çatıldı. Ceketimin yakasından tutarak, "Ben sana davul çalmayı gösteririm" dedi ve öylece yürümeye başladık. Böyle yürüyüşümüz Nuri Pamir Komutanın odasına kadar sürdü. İçeri girince selâm verdi ve, "Komutanım 1402'yi çağırdınız mı? Ne yapacak?" dedi. Çok efendi ve kibar bir insan olan bu muhterem komutan, elindeki listeye baktı ve, "Davul çalacak Binbaşım" dedi. Ekrem Bey bana sert bir bakış yöneltti ve odayı terketti. Nuri Komutana durumu anlattım. "Davul çalamazsan sen de koroya eşlik edersin" diyerek durumu yumuşattı.

Tesadüfün bu kadarına 'pes' derim...

Yıllar sonra İstanbul Polis Okulu'nda görevli iken aynı zamanda Etiler Lisesi'nin psikoloji ve felsefe, Levent Kız Meslek Lisesi'nin psikoloji ve sosyoloji derslerinin de öğretmenliğini yapıyordum.

O günkü Levent, bugünkü Etiler Lisesi'nde ders-ten çıkıp öğretmenler odasına girdiğimde, öğretmenler arasındaki bir lüzumsuz tartışmanın uzamasını önlemek amacı ile yedek subay okulunda geçen bu olayı anlatmaya başladım. Ve tam Binbaşım Ekrem Beyin, yakamdan tutup da "Ben sana davul çalmayı gösteririm" diyerek, Nuri Pamir Komutana çıkardığı bölümünü anlattığım sırada kapı açıldı ve içeriye yine aynı heybeti ile Ekrem Bey girdi. Ben durakladım ve hayretle ona doğru baktım. Öğretmenler de benim baktığım tarafa bakarak, "Hayrola hocam" dediler. Ben de, "Anlattığım olayın kahramanı bu Ekrem Bey" dedim. Meğer Ekrem Bey, 1960 ordu emeklisi (Eminsulardan) olunca bu okula İngilizce hocası olarak gelmiş. Bu anımı ona da hatırlatınca duruma o da hayret etti ve, "Olur böyle şeyler Osman Bey" diye konuyu kısaca noktaladı. Ne de olsa serde kurmaylık vardı. Bu olay bendeki tesadüfler zincirinin diğer bir halkası idi.

Notre Dame Kız Lisesi'ndeki tasallut olayı...

Bu olayımızda 1948'de Notre Dame De Sion Lisesi'nde geçiyor. Çok enteresan safhaları olduğu için kayda değer buldum. Kültür tarihimizde saygın yeri olan Notre Dame De Sion, Harbiye'de Cumhuriyet Caddesi üzerinde, genelde rahibelerin idaresinde, avlusunda Katolik Kilisesi bulunan, lise düzeyinde öğretim ve eğitim yapan Fransız Kız Lisesi'dir. Gerçekten oradan mezun olan kızlarımız kültürlü ve topluma adaptasyonu kolay olan gençlerimizdir. Ve bu okul, Şişli Merkez Karakolu'na asayiş bakımından bağlı bir yer olup, asayişle ilgili problemleri olmayan bir okuldur. Zaten dışardan görünüşü de manastırı andırmaktadır. Taksim'e doğru yürürken bazen önünden geçerdim, içeriye dikkatlice bakmama rağmen tek bir kişiyi bile görmezdim. Ciddi ve disiplinli bir okuldu.

Yine bir haziran günü, çalan telefonun ahizesini kaldırdığım zaman bir bağırma sesi ile karşılaştım. "Burası Notre Dame, burada tasallut, tasallut var, hemen gelin..." Cevap alınca kadar bu cümle tekrarlandı. Yarı Türkçesi ile zor anlatıyordu. Ben de kolay anlasınlar diye Fransızca tamam anlamına "se ta mem" dedim ve telefonu kapatarak kâtibim olan Seyfettin Efendi'ye 'daktiloyu kucaklamasını' söyleyerek yola çıktık.

Karakolun önünden geçen bir tramvaya atladık ve okulun kapısında indik. Okulun kapısında bekleyen telaşlı ve heyecanlı rahibelerle karşılaştık. "Vö ne avek muva" diyerek kendilerini takip etmemizi söylediler. Belki anlamadık zehabiyle işarette de bulundular. Onlar önde biz arkada bir üst kata yollandık. Tasallut, ağır suç anlamındadır. Tecavüz, ırza saldırı demektir. Burada erkek müstahdemleri bile olmadığına göre bir ırza tasaddi ya da tasallut olmaması gerekiyor diye düşünüyor, telaşlı telaşlı pelerinlerini sallayarak önümüzde giden rahibeleri takip ediyorduk. Koridorun öteki ucunda, bir kapı önünde yine birkaç rahibenin beklediğini gördük. Onların yanına geldiğimizde, Fransızca, "Adam içerde mi? Ne yapıyor, kaçmak istemedi mi?" gibi konuşmalar oldu. Sekiz senelik Fransızca eğitimimin semeresini görüyordum. Cesaret edip konuşmıyordum. Ben bunları düşünürken, "İşte tasallut" diye birden kapıyı açtılar. İçerde ikişer ikişer sıralara oturmuş, tahminen 20-22 kız öğrenci vardı. Ve bir köşede duvara yaslanmış temiz, terbiyeli, orta yaşlı bir adam duruyordu. Biz içeri girerken "attantion-dikkat" komutu ile kızlar hep birden ayağa kalktılar. Komutu veren rahibe idi. Ben adamı yanıma çağırarak, "Kimsin, burada ne işin var?" dedim. Adam hem ürkek, hem korkak, fakat kendinden emin bir halde, "Adım Muzaffer... Nişantaşı'ndaki okulda öğretmenim, buraya fizik sınavına mümeyyiz olarak geldim" deyince, "Kusura bakmayın, biz buraya bir olayı soruşturmaya geldik" dedim. Amma iyice şaşırmış durumda idim. Bu kadar öğren-

ci arasında ve bir Türk öğretmenin bir öğrenciye, değil tasallut, sarkıntılık bile yapacağını havsalam alamıyordu. "Nedir durum?" soruma, öğretmen, "Birşey yok" deyince, rahibe arka sırada oturan bir öğrencinin eteğini kaldırdı. Lise son sınıf öğrencisi olan bu öğrenci kızın bacaklarında; sıkıştırmadan ya da ısırmadan mütevellit bereler olacağını zannederek eğildim, baktım. Kızın bacaklarında kopya kalemi ile yazılmış birkaç fizik formülü vardı. Kızlar gülümüyorlardı. Fakat, rahibelerin sert bakışları karşısında hemen susuyorlardı. Durum açıklanmış oluyordu. Kız kopya çekerken öğretmen görmüş, ama işleme koymaya fırsat bulamamış, durumu rahibeler görerek başka anlam vermişlerdi.

Konu milli eğitimi ilgilendiren bir konu idi. Polisçe yapılacak hiçbir işlem yoktu. Ancak rahibeler ağır bastırıyor, "Bu öğretmeni hapse atın" diye feryat ediyorlardı. Ben gitmeye hazırlanırken, bana, "Telefon var" dediler. Arayan Beyoğlu Kaymakamı idi. O tarihte Şişli nahiye idi ve Beyoğlu ilçesine bağlı idi. Bu konu ile ilgili bir işlem yapamayacağımı söylediğim için anlaşılan Kaymakama şikâyet edilmişim. Kaymakam, "Durumu tavsif eden bir zabıt tanzim edip, bir nüshasını onlara verin, bir nüshasını da öğretmenle beraber bana gönderin" emrini verdi. Emir vermek çok kolay da tek parmak daktilo yazan ve ilkokul mezunu olan kâtibimle ben bu işi ne kadar zamanda yapabilirdim? Öteki kızların çıkarılmasını, öğretmenle kızın sınıfta bırakılmalarını istedim. İki de rahibe kaldı. Kızı kürsüye oturarak bacaklarını açmalarını istedim. Rahibe bunu yapmaya hazırды. Ve zannediyordu ki biz öğretmeni hemen alıp götürüp, hapse atacağız.

Lise son sınıf öğrencisinin adını tam olarak hatırlamıyorum amma Jozefine olabilir. Güzel bir kızdı... Ben de polisim ve bekâr bir polisim!.. Fizik formüllerini zapta geçirmek bir hayli uzun sürdü ve zorlandık. Zaptın bir suretini onlara verip, öğretmeni beraberimizde götürürken, rahibeler bir taraftan kelepçe takılmasını istiyor bir taraftan da sevinçten uçuyorlardı. Bu sırada kilisenin çanları da çalmaya başlamıştı.

Aradan yıllar geçti, ne zaman bu binanın önünden geçsem bu olayı hatırlarım. Hatta Fransızcamı ilerletmek için Musevi doktorum Moiz Eskinazi'ye bana pratik Fransızca öğretecek birini bulmasını rica ettiğim zaman, Asude adında eski paşalarından birisinin kızını tanıştırmıştı. Bu hanım ise Notre Dame Kız Lisesi binasının yanındaki Babil Sokağı'nda oturuyordu. Ve daha ilginç bir tesadüf, Türkiye'de ilk Sivil Hava Şirketinin muhasebeciliğini yaptığım zaman sekreterimiz Mine Hanımda bu okuldan mezun idi.

FAHİRİYE ABLA

Ahmet Muhip DIRANAS

Hava keskin bir kömür kokusuyla dolar,
Kapanırdı daha gün batmadan kapılar.
Bu, afyon ruhu gibi baygın mahalleden,
Hayalimde tek çizgi bir sen kalmışsın, sen!
Hülyasındaki geniş aydınlığa gülen
Gözlerin, dişlerin ve ak pak gerdanıyla
Ne güzel komşumuzdun sen, Fahriye Abla!

Eviniz kutu gibi küçücük bir evdi,
Sarmaşıklarla balkonu örtük bir evdi;
Güneşin batmasına yakın saatlerde
Yıkanırdı gölgesi kuytu bir derede.
Yaz, kış yeşil bir saksı ıtır pencerede;
Bahçende akasyalar açardı baharla.
Ne şirin komşumuzdun sen, Fahriye Abla!

Önce upuzun, sonra kesik saçın vardı;
Tenin buğdaysı, boyun bir başak kadardı.
İçini gıcıklardı bütün erkeklerin
Altın bileziklerle dolu bileklerin.
Açılırdı rüzgârda kısa eteklerin;
Açık saçık şarkılar söyledin en fazla.
Ne çapkın komşumuzdun sen, Fahriye Abla!

Gönül verdin derlerdi o delikanlıya,
En sonunda varmışsın bir Erzincanlıya.
Bilmem şimdi hâlâ bu ilk kocanda mısın,
Hâlâ dağları karlı Erzincan'da mısın?
Bırak, geçmiş günleri gönlüm hatırlasın;
Hâtırada kalan şey değişmez zamanla,
Ne vefalı komşumuzdun sen, Fahriye Abla!

BADEM AĞACI

İlhami EROL

Sen ha!..

Ne işin var buralarda? Sıkılmışsın besbelli portakal ağaçlarının arasında. Büzülmüşsün bir köşeye, kimse fark etmemiş seni. Haydi dertleşelim seninle biraz. Doğrusu ben de sıkıldım, memleketimden uzak bu şehirde. Sen portakal ağaçlarından, ben insanlardan...

Ah! aaah!...

Seninle Abdalbağları'nda olmak vardı. Ma-viden mora çalan çiçeklerinle sen, gelinlerden daha güzel; ben altı yaşında umut dolu bir çocuk. Yanımda Ömer, Seyfullah, Ziya, Abidin... başımızda Topal Osman Dayım... Nevruz toplamak vardı senin dibinde, alabildiğine kaygısız...

Ah! aaah!..

Seninle okulun bahçesinde olmak vardı. Sen yemyeşil çağlalarınla salınırken, ben Fatlı Dayı'dan korkarak yanaşacaktım dallarına. Avucumda bir tutam tuz. Sen usulca eğecektin dallarını, koparacaktım bir tane korkakça. Ağzımda tuzla karışık kekremsi tat. Çıldıracaktım zevkten. Bu tat, memleketimin tadı. Bu tat, köyümün tadı. Bu tat, Ağın'ımın tadı...

Ah! aaah!..

Seninle Küzne yazılarında olmak vardı. Ben senin gölgede, kuzular dağılmış gelinciklerin arasına. Sen esen yelde yapraklarını hışırdatırken, ben usuldan usuldan "Huma kuşu" tutturacaktım. Ya da torbamdan çıkaracaktım anamın yufkalarını. İçine iki haşlanmış yumurta ve yeşil soğan... Bu tat çocukluğumun tadı.

Ah! aaah!..

Seninle "Karapara" larda olmak vardı. Sen yeşil kabukları açılmış meyvelerinle dopdolu. Ben elimde sırkla indirirken meyvelerini; Babam, "Oğlum yavaş vur, dalını dılığını kırma" diye uyuracaktı. Kırıp içini satacaktık. Umuttu meyvelerin. Lastik ayakkabı, çulaki pantolon demekti senin meyvelerin... Defter, kalem, silgi demekti meyvelerin... Bizim geleceğimiz demekti meyvelerin...

Ah! aaah!..

Seninle kışın, Çay'ın bayırlarında olmak vardı. Sen yapraklarını dökmüş, çıplak dallarınla mahzun eyleşirken, ben buz tutmuş ellerimle dalına tavşan asmaya çalışsaydım. Ya da, dibinde kara saplanmış bir keklik yakalayabilseydim...

Sen ne arıyorsun portakal ağaçlarının arasında? Ne senin değerinin var bu Çukurova'da, ne de benim!.. Ne arıyoruz buralarda? Haydi gidelim bizim ellere, desem olmaz. Sen kökünden, ben başımdan bağlıyız bu topraklara...

Yine de çok yaşa badem ağacı. Seni görmek, dibinde bir saat oturmak yirmi yıl Ağın yaşattı bana. Yine gelirim, yine dertleşiriz seninle.

Hoşça kal çocukluğum... gençliğim... umutlarım...

Hoşça kal sevgili badem ağacı...

27 Mart 2006

MERSİN

ATATÜRK ve İNÖNÜ

M. Cavit ALPASLAN

Cumhuriyet ve devrimlerin karşıları, düşüncelerini açıkça söyleyemedikleri için İsmet Paşa'yı kalkan gibi kullanırlar. Bunlar, korkak ve takıyecidirler! Cumhuriyet ve Atatürkçülüğe duydukları kin ve nefreti hiçbir zaman dile getiremezler. Cumhuriyet, Atatürk ve devrimler yasalara koruma altına alındığı için korkarlar.

Geçenlerde tanıdık birinin; sahip olduğu büyük bir işyerine gitmiştim. İşyeri sahibi yerinde yoktu. Genç sekreteri, beklemem için buyur etti. Onu da çok iyi tanıyordum. Bana karşı çok saygılıydı... veya öyle görünüyor. Konuşmalarını hep ilgiyle dinlediği için fikir yapımı da çok iyi biliyordu. Önündeki V... gazetesini görmem herhalde kendisini rahatsız etmiş olacak ki; savunma ihtiyacı duydu:

- Hocam biz Atatürk'ü ve Cumhuriyeti seviyoruz, ama İsmet Paşa'ya karşıyız!..

- Niye İsmet Paşa'ya karşıyınız?

- Hem geleneklerimizi hem de dinimizi mahvetti...

Lafı uzatmayayım, bu konuşma biraz uzadı.

İsmet Paşa, camileri ahır yapmış, din adamlarını sü-ründürmüş, ezanı Türkçe'ye çevirtmiş, hele hele güzelim Kuran yazısını Latin harflerine çevirtmesi var ya!.. İşte onu hiç affedemiyormuş!..

Onun için Atatürk, İsmet Paşa'yı hem görevden almış, hem de öldürülmesini emretmiş...

Bu söylemleri görev yaptığım yerlerde de duyardım. Söylemlerin çoğunun, medrese çıkışlı hocalardan değil de Cumhuriyet döneminde açılan imam hatip çıkışlı din adamlarından gelmesi anlamlı, üzücü ve de çok tehlike-liydi.

Benimle konuşan bu genç adam da, din eğitimi almış biriydi (!)

Büyük Nutku ve Cumhuriyet tarihini okuyan herkes bilir ki; İsmet İnönü, ikinci adamdır. Kurtuluş Savaşı da Atatürk, İnönü ve Fevzi Paşa'nın çelik iradeleriyle kazanılmıştır.

İnönü, dindar bir aile yapısına sahip olduğu halde dini istismar etmemiştir. On beş yıllık başkanlığı ve on iki yıllık cumhurbaşkanlığı döneminde adı hiçbir yolsuzluğa karışmadığı gibi bu konuda kimseye hoşgörü göstermemiştir.

İkinci Dünya Savaşı'nda dünyamız kan ve ateşe bo-

ğulmuş, elli milyon insan ölmüştür. Biz, savaşın odak noktasındaki bir coğrafyada olduğumuz halde tek bir yurttaşımızın burnu bile kanamamıştır. İnönü'nün sadece bu başarısı bile O'nun büyüklüğünü kanıtlamıyor mu?

Atatürk'ün görüş ve düşüncelerini yansıtan kitap ve belgelerin hiçbirinde İnönü aleyhinde söylenmiş tek bir sözcük ve belge bulamazsınız. Aksine Atatürk, tüm söylemlerinde O'na olan sevgi, güven ve saygısını açıkça belirtmiştir.

İşte birkaç örnek:

F. Rıfkı Atay'ın bir gece Çankaya'da dinlediği ve Atatürk'ten naklettiği şu sözleri bazı anlamlar taşır. (1)

"Çocuklar, eğer Çankaya'da rahat edebiliyorsam İsmet'in sayesinde."

Ve Atay şöyle devam eder:

"Bu sözü duymayan Çankaya davetlileri parmakla gösterilebilir. Mustafa Kemal ve İsmet, aralarındaki nispet, daima ve ayrıca muhakeme edilmek üzere birbirlerini tamamlanıyorlardı."

Yakup Kadri de Atatürk'ten naklen şöyle diyordu:

"Çocuklar, ben ölürsem İsmet Paşa'nın peşinden gidin!" (2)

1959 yılında İsmet Paşa'yla konuşma yapan Demokrat Parti Bucak Başkanı genç hanım konuşmasının bir yerinde;

"Affedersiniz efendim, dargınlığınızın sebebi bu konuşma mıydı? dedi. Paşa 'Dargınlık mı? Gazi ile mi?' diye tisteledi. DP Bucak Başkanının elini tuttu, 'Bakın hanımefendi Gazi benim velinimetimdir. İstiklal Savaşı'nda günlerce uykusuz kalarak muharebeyi idare ettiğimi haber alınca cepheye geldi. Karargahım olan vagon-da yüzüme baktı. Kendine muharebe hakkında bilgi vermek istedim. 'Şimdi yatacak, kumandanlık nöbetini başkumandan olarak bana devredeceksin' dedi. Emir verircesine konuşuyordu. Beş on dakika istirahat ederim diye iznini alarak uzandım.

Uyandığım zaman başvucumda şefkatli bir şekilde bana bakıyordu. "Gece boyunca mışıl mışıl uyudun. Seni bekledim. Her şey yolundaydı. Merak etme dedi." (3)"

Ve...

**BİRİNCİ DÜNYA HARBİNDE DOĞUDA II.
ORDU KUMANDANI İKEN MUSTAFA
KEMAL PAŞANIN, O ZAMAN EMRİNDE
ÇALIŞAN İSMET BEY HAKKINDA
VERDİĞİ ASKERİ SİCİL (4)**

Diyarbakir, 20.V.333 (1916), No.: 4499

(Gizlidir)

“Kemah’ta, Kafkas Orduları Grubu Kumandanlığına,

Ahiren 20. Kolordu Kumandanlığına naklen tayin buyurulan 4. Kolordu Kumandanı Miralay İsmet Beyin evsaf ve iktidarı hakkındaki mütalâatım aşağıda maruzdur. (Başkumandanlık vekâlet-i celilesine de arz edilmiştir):

Ciddî, faal, gayet fatin, yüksek fikirli, vaziyet ve ahval-i ruhiye-i harbiyeye hâkim ve iyi bir nüfuz-u nazara ve sürat-i intikale malik, kolordusunun her türlü ihtiyacını teemmül ve temine çalışmaktan bir an halî kalmaz ve muvaffak olur. Malûmat ve vukuf-u askeriye ve ihatalı, doğru ve tereddütsüz karar sahibi, cesur ve karar-ı zafisi ile hareket etmek kabiliyetini haizdir. Orduda ve memlekette deruhte edeceği vezaif ve hidemat-ı mühimme-i vataniye beklenir.

Ordu Kumandanlığı zamanında mühim harekât-ı harbiye vuku bulmamış ise de, haiz olduğu iktidar ve havas-sı mümtaze kendisinin, en mühim harekât esnasında muvaffak olacağı itikadını bahşetmiştir.

Muaşeretî şayan-ı takdirdir. Mufevk ve madunlarının ve muhitinin emniyet ve itimadını, muhabbetini daima haiz ve müstakim (doğru) bir zattır.”

İkinci Ordu Kumandanı
Mustafa Kemal

(1) Ş. Süreyya AYDEMİR, 2. Adam, Sh. 471

(2) F. Rıfka ATAY... Çankaya, Sh. 400

(3) Orhan BİRGİT, Evvel Zaman İçinde, Sh. 175

(4) Bu mahrem sicil, Ordular Grubu Kumandanı Ahmet İzzet Paşa’ya ve Başkumandanlık Vekaletine verilmiştir. Aslı Genelkurmaydadır.

SILADAN GURBETE GİDEN YOL

Nezahat GÜLTEKİN

Sıladan ayrıldık gurbete geldik
Çocuklar için biz dağları deldik
Bazı gün üzüldük bazı gün güldük
İçimde hasreti kaldı sılanın

Tatlı anılarım geçti Ağın’da
Bin bir güzellik var bahçe bağında
Hele görmeye gör bahar çağında
İçimde özlemi kaldı sılanın

Ağın’ın değeri bulunmaz derim
Mutlu görünür hep hüznü gizlerim
Bazen hayallere dalar giderim
İçimde hasreti kaldı sılanın

Akraba, eş, dostum kaldı orada
Komşuluktan eser hiç yok burada
Kimse kimseyi tanımaz burada
İçimde özlemi kaldı sılanın

Zaman akar gider gün gelir ama
Sıla özlemi de can katar cana
Yılmadık katlandık bekledik ama
İçimde hasreti kaldı sılanın

Neylerim burada yalnız günleri
Özledim Ağın’da geçen dünleri
Her gün yeşerip de açan gülleri
İçimde özlemi kaldı sılanın

ÇEVRE ve SORUNLARI

Mustafa GÜZEL

Çevre ve sorunlarını incelemeden önce bu yazının konusu yönünden çevrenin ve çevreciliğin ne olduğunu, çevre deyince ne anlaşılması gerektiğini kısaca açıklayalım. Çevre, canlıların (insan, hayvan, bitki, vs.) doğumdan ölüme kadar yaşadıkları yeryüzünü ifade eder. Bütün canlılar gibi insanlar da bir çevrede doğar, yaşar ve ölür. Çevre ile insan, et ve tırnak gibidir. Biri diğerinden ayrılmaz. Öyleyse, çevreyi daha somut daha anlaşılır bir biçimde denizler, dağlar, ovalar, akarsular, ormanlar kısaca tüm doğadır diye tanımlayabiliriz. Peki çevrecilik nedir? Kimdir çevreci? Çevrecilik, Büyük LAROUSSE Ansiklopedisi'nde "... doğal kaynakların düşüncesizce israfına, insanla doğal çevresi arasında giderek artan dengelessizliğe karşı çıkan ve gerek ekonomik büyümeye gerek enerji artışına vakit geçirmeden yeni bir yön verilmesini isteyen görüş..." olarak tanımlanmaktadır. Çevreci ise doğayı ve çevreyi savunan kişidir.

Çevrecilik bilincinin gelişme süreci:

Çevrenin kirlenmesine ve doğanın korunmasına karşı tüm dünyada bazı kişi ve kuruluşların çabaları görülmüşse de, özellikle 1970'li yıllarda batı ülkelerinde artan çevre kirlenmesine karşı örgütlenmeler başladı; dernekler kuruldu. Hatta Almanya'da Yeşiller adı altında siyasi bir parti de kuruldu. Günlük basından izlediğimiz GREEN PEACE (Yeşil Barış), çevreci örgütlerin en militan en gözü pek örgütüdür. Bizim ülkemizde de örgütlenmiş ve birçok çevreci eyleme katılmıştır. (İstanbul Boğazı ve Aliğa Körfezi'nin kirlenmesine karşı eylemleri) Ülkemizde de erozyonla savaşmak üzere TEMA Vakfı ve Doğal Hayatı Koruma Derneği gibi kurumlar çevreyi koruma amacıyla kurulmuşlardır.

Böylece yayılmaya ve güçlenmeye başlayan çevreci akımlar, Birleşmiş Milletler Örgütü'nün ilgi alanına girmiştir. Çevre konusunda Birleşmiş Milletler Örgütü'nce ilk toplantı 15-16 Haziran 1972'de İsveç'in Başkenti Stocholm'de yapılmış ve bu konferans sonunda yayınlanan bildirmede ilk kez insanın sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı evrensel bir insan hakkı olarak kabul edilmiştir. Daha sonra Birleşmiş Milletler Çevre Programı

(UNEP) kurulmuş, bu program çerçevesinde Akdeniz'in Kirliliğe Karşı Korunması Sözleşmesi imzalanmıştır. Böylece çevre hakkı uluslararası hukukun bağımsız bir dalı olarak kabul edilmiştir.

Bu kararların TBMM'ce de onaylanmasıyla anlaşmalar uyulması gerekli iç hukuk kuralları haline gelmiştir. Anayasamızın 56. maddesinde bu hak; "...herkes sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahiptir. Çevreyi geliştirmek ve çevre sağlığını korumak ve kirlenmesini önlemek devletin ve vatandaşın ödevidir..." biçiminde yer almıştır. Anayasadaki bu hükme uygun olarak 6 Ağustos 1983 gün ve 2872 sayılı Çevre Yasası kabul edilmiştir. Bu yasayla tüm yurttaşların ortak varlığı olan çevrenin korunması, kırsal ve kentsel alanlarda arazinin ve doğal kaynakların en uygun bir biçimde kullanılması, su, toprak, hava kirliliğinin önlenmesi için alınacak önlemler düzenlenmiştir. Bu kısa açıklamalardan sonra çevre ile ilgisi nedeniyle aşağıdaki konulara da değinelim.

Çevre kirliliği:

Yukarıda açıklandığı gibi Birleşmiş Milletler Örgütü'nce, iç hukukumuzda, anayasa ve Çevre Yasası'nda insan hakkı olarak kabul edilen "herkesin sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkı" devlete ve yurttaşlara her türlü çevre (su, toprak, hava) kirlenmesiyle etkili bir savaşıma ödevi yüklemektedir. Tüm dünyada insan nüfusunun artmasına bağlı olarak, ormanlık alanların kullanıma açılarak yok edilmesi, bunun sonucu olarak da toprağın, su ve rüzgârla taşınmasının yol açtığı erozyon ve çölleşme, sanayileşmenin sonucu olarak ortaya çıkan zehirli katı atıklar, zehirli baca gazları, atmosferdeki karbondioksit artışı, evsel atıklar, büyük kentlerin yakınında oluşan çöp tepeleri, tarımsal zehirlenme ve hatalı ilaç kullanımı, plansız yapılaşma (plansız, arıtma sistemi olmayan yerleşme ve kentleşmeler, gecekondu vs.) sulak alanların arazi kazanma, sıtma mücadelesi gibi nedenlerle kurutulması sonucu kuş, balık, kurbağa, kaplumbağa ve su yılanı gibi canlıların yok edilmesiyle doğa dengesinin bozulması, kaçak veya yasadışı avcılıkla av hay-

vanlarının, kontrolsüz avcılık nedeniyle doğanın tahribi ve daha birçok yol ve yöntemle doğa kirlenmektedir. İnsanlık alemleri teknolojik gelişmeye bağılı olarak çevre boyutunda sınırları kaldırmıştır. Artık çevrenin kirlenmesi ülke sınırları ile sınırlandırılmıyor. Çernobil’de patlayan nükleer santralin atmosfere bıraktığı atıkların bulutla, rüzgârla Karadeniz’e gelip çayımızın üzerine konması, aynı atıkların otlara konarak hayvanların sütüne geçip insanları etkilemesi, fabrika bacalarından çıkan asitlerin bulutla yağmur olup ormanlarımıza yağması, Uludağ eteklerindeki kestane ormanlarının asit yağmuruyla kumması bu kirlenmenin somut örnekleridir.

Çevre kirliliği turizm ilişkisi:

Üç yanı denizlerle çevrili olan ülkemizin, Akdeniz ve Ege kıyılarının bol güneşli kumsalları Avrupa’nın Akdeniz’e kıyıdaş ülkelere kıyasla fazla kirlenmemiş olan denizi gözetildiğinde, gerçek bir turizm cenneti olduğuna kuşku yoktur. Ancak turistik yörelerde plansız, alt yapısız yapılaşmanın getirdiği yoğunluğu bağılı olarak oluşan kirlilik, bu yörelerde atık su arıtmasının yapılması nedeniyle oluşan deniz kirlenmesi ve kontrolsüz çalışan eğlence yerlerinin çıkardığı gürültü kirlenmesinin ülke turizmini olumsuz yönde etkilediğini de vurgulamak gerekir.

Çevre kirliliği sanayi ilişkisi:

Tarım toplumundan sanayi toplumuna geçme sürecini yaşayan ülkemizin, bu süreci sancılı geçirdiği günlük basından izlenen bir gerçektir. Zehirli baca gazlarının atmosferi kirlenmesi, zehirli sıvı ve katı atıkların araziye, denize ve akarsulara boşaltılmasının ortaya çıkardığı kirlenme gözetildiğinde, sanayi kuruluşlarımızın 1983 yılında çıkarılan Çevre Yasası’ndaki önlemleri almadıklarını, bu konuda yetkililerin etkili bir denetim yapmadıklarını da belirtmek durumundayız.

Çevre kirliliği enerji üretimi ilişkisi:

Bu konuda ilk akla gelen ülkemizin termik santrallerinin durumudur. Ülkemizin gelişme sürecinde olduğu gözetildiğinde elektrik enerjisine olan gereksinmesi tartışmasızdır. Ancak çevre kirlenmesine neden olmayan barajlardan ve rüzgârdan enerji üretme konusunda yeterli araştırma yapılmadan, çevreyi kirlen leten enerji üretimine kalkışılmasını, ülkemizde çevre bilincinin yeteri kadar önemsenmediğinin bir göstergesi saymak gerekir.

Bu konudaki yasal düzenlemelere de kısaca göz at-

cak olursak; sanayi alanında olsun, enerji üretimiyle ilgili olsun bir işletme kurulurken, 1593 sayılı Umumi Hıfzısıhha Kanunu’nun 270 ve 271. maddelerine göre sağlık sorunlarına yol açabilecek işletmeler için tesis izni alınmasının zorunlu olduğunu ve Çevre Yasası’nın 10. maddesine göre çevre sorunlarına yol açabilecek kurum ve işletmelerin Çevresel Etki Değerlendirme Raporu (ÇED) düzenlemesi, 11. maddesine göre arıtma sistemi bulunmayan işletmelere izin verilmeyeceği, 15. maddesine göre de bu önlemleri almayan işletmelerin en büyük mülki amir tarafından kapatılacağına açıklanmış olduğunu görmekteyiz.

Çevre kirliliği avcılık ilişkisi:

Bu ilişkiyi kaçak avcılık yönünden ele aldığımızda, ülkemizin bir kaçak avcı cenneti olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu durumu en iyi bilenler de yasal avcılık yapan avcılardır. 4915 sayılı Kara Avcılığı Kanunu’nun 3. maddesine göre kurulan Merkez Av Komisyonu (MAK) her av dönemine ait avcılıkla ilgili kurallara uymanın yasalarındaki cezalarını, koruma ve uygulamanın nasıl yapılacağını açıklayarak bunu her yıl hatırlattığı halde, ülkemizde yeterli bir çevre eğitimi verilmemesi, çevre bilincinin yerleşmemiş olması, etkili bir denetim ve koruma sağlanamaması nedenleriyle çoğunluğun yaptığı kaçak avcılık esas uygulama gibi algılanmaktadır.

Yasalara saygılı avcı, MAK’ın belirlediği kurallara uyarak av yapar. Belirli günlerde belirli sayıda avlanır. Kaçak avcı her gün ava gider ve istediği kadar vurur. Ülkemizin gerçeği budur. Bu karmaşa yürürlükte olduğu için yukarıda açıkladığımız çevre kirliliğine, kaçak avcılık sonucu tahrip edilen av hayvanları nedeniyle bozulan doğal dengeyle ortaya çıkan kirlilik eklenmektedir. Çok kapsamlı ve çeşitli sorunların bulunduğu bu konuda sonuç olarak Kara Avcılığı Kanunu’nun getirdiği düzenlemeler, Çevre ve Orman Bakanlığı, avcı kuruluşları, etkin bir halk katılımı, avcı eğitimi ve koruma önlemleriyle sorunun çözüm yoluna gireceği ümidimizi belirtelim.

Sonuç:

Toplumumuzun sağlıklı bir biçimde kalkınması, insanımızın mutlu olması ve yüce Atatürk’ün gösterdiği çağdaş uygarlık düzeyine yükselme hedefine erişmesi ancak temiz bir çevreyle mümkündür. Bunu hiç ama hiç unutmayalım.

ERMENİLER ve ERMENİ SORUNUNA GENEL BİR BAKIŞ

Dt. Erhan ÇATALTAŞ

(Geçen sayıdan devam)

1913 yılında Amerikalıların sayımı ile Anadolu'daki Ermeni nüfusu 1.001.206 idi (Bu rakama İstanbul ve batıdaki Ermeniler de dahildir). Ordunun iki ateş arasında kalması ve Ermeni komitacıların sivil Müslümanlara aşırı işkenceleri sonucu, Sadrazam Talat Paşa, Almanya'nın da teşviki ile doğudaki Ermenileri daha güvenli olan Suriye ve Lübnan'a **Tehcir** kararı verdi.

Talat Paşa, Tehcir günlüğünü bir özel deftere yazdı. Kara kaplı olduğu için (**Kara defter**) diye anılan bu deftere göre, Tehcir için planlanan rakam 987.500'dür. Gönderilen 413.569 kişidir. Salgın hastalık, yaşlılık ve yorgunluk gibi fiziki nedenler ile Türk-Kürt çetelerinin saldırıları sonucu ölenler ise 100 bin dolayındadır.

Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof.Yusuf Halaçoğlu'nun "Sürgünde Göç" adlı çalışmasında ise, göçenlerin sayısı 438.758, ölenler ise 52 bin dolayındadır. Prof.Halaçoğlu'nun çalışması tamamen ilmi belgelere dayanılarak yapılmıştır.

Buna karşılık, savaştan sonra 1918'de Osmanlı Hükümeti Tehcir'e tabi tutulan Ermenilerden geri dönmek isteyenler için bir dönüş kararnamesi çıkarmış ve uygulamaya koymuştur. Geri dönen Ermeniler padişahın Adana'daki çiftliğine yerleştirilmiştir.

Tehcir sırasında suçlu görülen 1.600'den (bin altı yüz) fazla asker-sivil, Osmanlı Divan'ı Harp'te yargılanmış, suçlu görülenler cezalandırılmış, birkaçı da asılmıştır.

Başbakanlık Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü'nün, 1998'de dört cilt halinde yayımlanan "Arşiv Belgelerine Göre Kafkas ve Anadolu'da Ermeni Mezalimi" araştırmasında; 1914-1921 yılları arası Ermeni katliamı ve sonrası 517.955 Türk'ün öldüğü kanıtlanmıştır.

O tarihlerde yayımlanan Ermeni Goçnak gazetesi, Van'da sadece 1.500 (bin beş yüz) Türk'ün sağ kaldığını, diğerlerinin yani bir şehir halkının Ermeniler tarafından katledildiğini yazmıştır.

İki tarafın anılarından alıntılar:

İngiliz Times gazetesi; 1915'te yaşanan Ermeni olayları ile ilgili tam sayfa haberde, Ermeni Varadzat Harutyuniyan isimli birinin anılarını yazar:

"...Türk ve Kürt güçleri ateş açtılar. Anneler çocuklarını göle atıyordu. Çocuklarının Türklerin eline geçmesinden, boğulmalarının daha iyi olduğunu söylüyorlardı."

Şimdi yazıyı irdелейelim: Yazar, 1916'da altı yaşında olduğunu beyan etmektedir. Bu hesaplara bugün doksana altı yaşında, yani kelimenin tam anlamıyla demans (bunama) halindedir. Altı yaşındaki bir çocuğun hafıza gücüne ne kadar inanılır. Anne hayvanlar bile, yavrularının ölmemesi için tehlikeyi sezdikleri anda kendilerini bile bile ölüme atarken, Ermeni anneler (!) çocuklarını göle atmaktadır. Öte yandan, Times gibi ciddi olduğunu iddia eden bir gazete, üç-beş adet fazla satabilmek için böyle uydurmaları çekinmeden yazabilmektedir. Bu, tamamen Taşnak'ın Diosparayı seksen yıldır uyuttuğu bir yalandır.

Buna karşın, İngiliz devlet arşivlerinden açıklayabildiklerinde: Ermeni çetelerin, Ruslarla birlikte Erzurum, Van, Narman, Pasinler, Şitak, Bitlis ve Muş bölgelerinde bazı köy ve nahiye halkının tamamını öldürdükleri, Salimli Köyü'nde de ne kadar bakire varsa ırzına geçtikleri, çocukları kuyuya atıkları ve tezek yığınları içinde yaktukları, kadınları doğradıkları, başlarını taşla ezdikleri, içlerinde Musevilerin de bulunduğu üç yüz kişiyi doğrayarak, istif ettikleri yazılıdır.

Aynı arşivde şu bilgiler de yer almaktadır: Astuli Karyesi'nde (köyünde) Kemo namında bir şahsın, Zeliha namındaki ailesinin altı aylık kız çocuğunu da, kadıncığa tandırda ekmek pişirdiği sırada, tesadüf eden düşman efradı tarafından çocuğu kuzu misilli tandırda atılıp, validesinin gözü önünde kızartıldıktan sonra bunun yenmesi, mezbure (adı geçen) kadına vaki olan teklifi cebrin (zorlayıcı teklif) neticesine muvaffakati olmadan (kabul etmediğinden), kadının bacağı tandırda ihrak edilmiş (yakılmış) ve bu saiki vahşetle (vahşet nedeni ile) halet-i nezde (can çekişme hali) bulunduğu bizzat görülmüştür. (Cumhuriyet gazetesi-31 Mayıs 1998)

Yüzbaşı Selahattin'in Romanı'ndan alıntılar:

Önce Yüzbaşı Selahattin'i tanıyalım: Aşırı vatanperver bir Türk subayı. 1890 yılında İstanbul'da doğar. Birinci Dünya Savaşı'nın en karışık günlerinde 1910'da Harbiye'ye girer. 1912'de mezun olup, Çanakkale'de göreve başlar. Kurtuluş Savaşı'na katılır. Doğu Anadolu'da uzun süre görev yapar. Kut-ül Amare'de savaşı. On beş cilt tutan anılarını 1936 yılında yazmaya başlar. Bu anıların; kırmızı ciltli olan dokuzu "Aile Tarihi", geriye kalan siyah ciltli altısı da "Mektuplar" dan oluşuyordu. Oğlu Dr.Cengiz Yurtoğlu, bu

ciltleri İlhan Selçuk'a verir. Kemal Tahir'in "Yorgun Savaşçı" adlı eserine de konu olan bu anılar, İlhan Selçuk'un yoğun, titiz ve özverili çalışmaları sonucunda redakte edilerek kitap haline dönüştürülür.

Şimdi de bu romandan birkaç pasaja göz atalım: (Remzi Kitabevi-1975)

"...Gece yarısından üç saat sonra beni uyandırdılar. Herkes hazır. Atlara atladık. Ağır ağır Dilman'a doğru yürümeye başladık. Biz önce subaylarla konuşurken arkada bir gürültü koptu, durduk. Bir de baktık, iki adamı ellerinde büyük kamalarla yakalamışlar, getiriyorlar. Bunlar Ermeniyimşiler. Bir yerde saklanmışlar, tam bizim bölüğün arkasını alınca fırlayıp en arkadaki erin arka küreğine bıçağı saplamış biri...Öteki de bir erin atını yaralamış. Bıçağı yiyen er hayata gözlerini kapamış." (cilt:1- sayfa: 144)

"...1 Kasım 1914'de Ruslar doğudan sınırimızı geçmişlerdi. O tarihte başlayan savaş, 10 Ocak 1915 gününe kadar sürdü. 2,5 ay süregelen muharebeler içinde gerek yerli, gerek Rusya Ermenilerinden meydana getirilen çeteler de bize saldırmaya ve silâhsız buldukları Türk köylerine saldırıp, akla gelebilecek her şeyi yapmaya başlamışlardı. İş şirazesinden çıkmıştı. Biz Bacirge'ye geldiğimiz zaman haber aldık ki, Rumiye'de hücum ederek Türk yaralılarını iplere bağlayıp sokaklarda sürümüşler ve parça parça ederek öldürmüşlerdi. Demek ki bizim doğu illerimizdeki Ermeniler tamamen aleyhimize dönerek düşmanlarımıza katılmışlardı." (cilt:1- sayfa: 151)

"...Bir akşam üzeri büyük bir suyu geçiyorduk. Yıkılmak üzere olan köprüyü asker tutmuş, birliklerden başkasının geçmesine müsaade etmiyordu. Oysa düşmandan kaçan on binlerce erkek ve kadın suyun başına toplanmış, bağırıyorlardı.

-Bizi bırakıp nereye gidiyorsunuz?

Tabii kimse bu feryatlara önem vermiyordu.

Biz; Cemal, Emin ve bazı arkadaşlar, köprüden geçmenin mümkün olmadığını görünce, Kürtlerden bir kılavuz aldık, suyu atla geçmeye karar verdik. Zaten birçok araba ve at sudan geçiyor, halk kendini suyun öte yanına atarak kurtarmak istiyordu.

Tam hayvanı suya süreceğim sırada, bir kadın, dört beş yaşlarında çocuğunu arkama koydu. Ben de ses çıkarmadım. Ortalara doğru su, atın üzerinde otur-

duğum yere kadar çıkıyordu. Çocuğun ayakları su içindeydi. Küçük, korkusundan belime sarılmıştı. Nihayet dereyi geçtik. Benim de aklım başıma geldi.

-Bu çocuğu ne yapacaktım?

Derken, çocuğu veren kadının birdenbire yanımda belirdiğini gördüm, dua ederek yavrusunu aldı.

Demek ki anne benim ardımdan kendisini suya atmış ve beni izlemiş." (cilt:1- sayfa: 156)

"...Akşam olmuştu. Yemek yiyecektik. İçeceğimiz su, yanımızdan geçen Bitlis deresinin suyuydu.

Bir nefer geldi:

-Kumandanım, suda bir sürü baş, kol, gövde var, dedi.

Hep koştuk.

Gerçekten Bitlis deresinden insan leşleri akmakta...

Su âdeta kızılılaşmıştı.

Tabii o gece bir şey yiyemedik.

İnsanlar savaşın ateşi içinde birbirlerini kesiyorlar, yüzlerce yıldan beri yan yana yaşamış olanlar, düşman gözüyle birbirlerini parçalıyorlardı. (cilt:1- sayfa: 159-160)

"...Güneşin batmasına biraz kala Şeyh köprüsüne bakan sırtlara vardığımız zaman suyun öte yanında düşman süvari ordugâhını gördük. Esasen ben süvarileri daha önden göndermişim. Teğmen Elmas köprüyü tutmuştu. Yanımıza gelerek dedi ki:

-Karşıda bir sürü Müslüman var. Bunlar, 'Bizi kurtarın! Ermeni taburları geliyormuş, bizi bu akşam keseceklermiş' diye bağırıyorlar...

Elmas, köprüye hücum ederek Rusları püskürtmeyi ve muhacirleri kurtarmayı öneriyordu. Karşıdaki ordugâha baktık, düşmanın üç süvari alayı var. Biz sırta idik. Düşman bize hücum ederse savunma olanağımız vardı. Ama aşağı inerek süvari alaylarının elinde mas-kara olmamız tabiiydi. Elmas'ın fikrini kabul etmedim. Geceyi sırtlarda geçirdik. Düşman gece bir kere köprüyü zorladı, ateşimizle karşılaştı. Birkaç askerimiz şehit oldu. Fakat sabaha kadar, karşı kıyıda öldürülen Müslümanların feryatları ayyuka çıkıyordu. Sabaha karşı gün ışıırken, kesilmiş insanların küme küme yakıldığını gördük. Manzara müthişti. Yanmış insan etlerinin kokusu havayı kaplamıştı. (cilt:1- sayfa:169)

(Anıların bu kısmını biraz önce değinilen Varad-zat Harutyuniyan "demans" ile olayları incelemeyen yayımlayan Times gazetesine ithaf ediyorum.)

(Devam edecek)

DÜZELTİ ve ÖZÜR

Geçen sayının 21. sayfasının "İmparatorluk nasıl battı:" bölümünün 2. paragrafının sonundaki (1815) rakamı ile "Neden 24 Nisan" bölümünün 3. satırındaki (1815) rakamı 1915 olacaktı. Düzeltir, özür dileriz.

VAHŞEN'E GİRİŞ

Mustafa KAYA

kimse
kendi köyünü yazmıyor
benim
doğduğum köyde
taşlar da ağlardı

ne zaman
mezarlıktan köye aşağıya insem
işte orada yürümek
oradan
gerçeklerimize seslenmek
bir masalda geçiyor gibi
ve
ne yanardağlar yatıyor
küllenmeyen...

bir buruk giriştir köye
hikâyeleri herkesin dilinde
güzel insanlardı
gençtiler...sözlü ve nişanlı
yaşlıydılar...sevimli ve hayırlı...

o
acılı günlerde
ağlayarak geçirdi köyümüz zamanı
ve unutarak
kara dut...çekirdeksiz beyaz dut
salkım söğüt ağaçları
bir bir hepsi
ağıt cenazeleri yaşamıştı...

VAHŞEN-I

mezarlıktan aşağılara inince
sıra dutlar
sizi karşılar
kara dut beyaz dut
salkım söğüt dalları sere serpe
yol boyunca köyün girişi olurlar
bahçelerden yükselen sesler

ya
'hakko'nun suvarma günüdür
açılan arklardan gelen kürek sesidir
ya da
dut silkeler
çağalarına kucak açan
ak yazmalı neneler -
ak sakallı dinç dedeler
yemyeşil bahçeler bostan yüklüdür
baranlar dolu dolu
hıyar-domates-biber
kavun-karpuz-acur
heybelere doldur da doldur
'musalla' görünür evler ortaya çıkar
köyün bekçi köpekleri havlar
yolcu-yabancısıdır gelen
acep kimlerden
herkes tanınır
girişten haber köye yayılır
kuş cıvıltıları uçuşur
bir o yana bir bu yana
birkaç 'deyin' fark edersiniz
dut ağaçlarında
ve sürüyü kaçırmış
tek tük davar
ayranlı çorbadır soğutulan
ayrandır karıştırılan
güneşten sıcak bakışlıdır
ark boyunca dizili bacılar.
eller-ayaklar yıkanır
yorgunluklar suya bırakılır
harman-bağ-bahçe dönüşünün
dertleri dökülür
kimi bağrıış çağrıış anlatılır
kimi de latifeler-sitemlerle yansıtılır
tükenmeyen bir enerjidir bu
evlere çekilmeye akşam ezanı yetişir
bir günün sonuna gelinir ve
'hakko'nun yedi oluklu suyu içilir...

SPORTİF OYUNLAR ve ÇOCUK

Dr. Pervin BİLİR

Her canlı gibi insan da yaşamak için enerjiye gereksinim duyar. Organizma kendi gereksinimi dışındaki enerjinin bir bölümünü iş eyleminde harcar. Bundan sonra bireyin yaşama biçimine bağlı olarak oranı bireyden bireye değişen bir "artık enerji" kalır. İnsan bedeninde kendisini gösteren bu "artık enerji" boş zaman ya da boş zaman eylemine gereklidir. Zaman içinde bu enerji kullanıma girmezse değişik sorunlara yol açabilir. Sağlıklı insan organizması fazla enerjisini oyunda gösterir, bir bakıma oyun canlı ve etkin olmanın yaşama sevinçinin biyolojik belirtisidir.

Hollandalı tarihçi Johan Huizinga "Homo Ludens" adlı eserinde, önemli bir ikiliğin dengesini bozmuş, insan kültürüne yeni bir boyut getirmiştir. Homo Faber (yapımcı insan), Homo Sapiens (düşünen insan) ikilisinin karşısına üçüncü bir insanı, Homo Ludens'i (oyuncu insanı) çıkarmıştır. Huizinga'ya göre oyun, kültürden öncedir. Değişik kültürlerin doğmasında en önemli etkindir.

Huizinga'ya göre; oyun özgür bir eylemdir. Bu eylemde maddi bir kazanç, bir kâr, bir çıkar beklenmez. Bu eylemin oluşumu; yer, zaman ve kurallarıyla sınırlanmış bir düzen içinde gerçekleşir. Bu oluşum toplumsal birlikteliği kolaylaştırır. Yine Huizinga'ya göre; oyun, ya bir yarışmaya benzer ya da bir şeye en iyi benzemek için yarışır.

Çocuklar, sportif oyunlar yoluyla oyun oynayarak hareket etmeyi öğrenirken, aynı zamanda öğrenmek için hareket etme işlemi içinde yer alırlar. Öğrenmek için hareket eden çocuklar, kendileri ve dünyaları hakkında daha fazla bilgi sağlamak için vücutlarını kullanırlar. Sonuç olarak hareket; çocukların yön, boşluk, zaman ve akran ilişkileri ile ilgili temel bilişsel ve duygusal yönlerini keşsettikleri bir araç haline gelir. Sportif oyunlar aracılığı ile hareket sayesinde çocuklar, davranışları hakkında bilgi sermayelerini arttırabilirler.

Astrand'ın dediği gibi; insan organizması hareket için yaratılmış ve düzeni ona göre kurulmuştur. Çağdaş yaşam, hareket için yaratılmış bu düzende değişiklik yaratmış ve insan daha az hareket eder hale gelmiştir. Hareketsizlik birçok hastalığa kaynaklık etmektedir.

Spor, yalnızca sağlık ve gelişme için değil, sosyal ve psikolojik olumlu etkilerinden dolayı, insanın sağlık durumunu iyileştiren ve devamına yardım eden aktiviteler topluluğudur.

Aslında çocuğun sportif oyunlara katılmasındaki esas amaç; kardiyovasküler dayanıklılığı artırma, sinir-kas koordinasyonu, kuvveti, esnekliği geliştirmek olmalıdır. Bu özellikler, okul öncesi ve ilkököl dönemi çocuklarda oyun şekilleri altında pedagojik yaklaşımla yapılan uygulamalarla kazandırılmalıdır.

Sportif oyunlar yoluyla çocuklar, aşağıda belirtilen özellikleri kazanmaktadırlar: Çeşitli fiziksel aktiviteleri yapmak için gerekli becerileri, temel motorsal özellikleri kazanma, vücut ve kapsadığı alanın farkında olma, güç ve bağlantı gibi

bileşikleri kullanarak hareket etmesini öğrenirler. Çocuklar; manipulatif (el becerisi ile atma, tutma, yakalama gibi hareketler), lokomotor (vücudun yer değiştirerek yaptığı yürüme, koşma gibi hareketler) ve non-lokomotor (vücudun yer değiştirmeden yaptığı dönme, eğilme, salınım gibi hareketler) becerilerde yeterlik göstermeyi, bireysel olarak ve diğerleriyle birlikte beceri kombinasyonlarında yeterlilik göstermeyi, yaşam boyu fiziksel aktivite alışkanlığı kazanmayı, fiziksel aktivite ile sağlıklı yaşam tarzının yararlarını anlarlar. Dikkat etme, düşünceyi bir arada toplama, yaratıcılık ve hayal gücünü kullanma yeteneğini geliştirebilir, hoşgörü ve işbirliği kazanıp, kurallara saygı göstermeyi, yenilgi ve başarıyı özümseyebilirler.

Sportif oyunlar, sade ve katkısız oyunlarda geliştirilmiş oyun kuralları, müsabaka yönetmelikleri, değerlendirme esasları, hareket şeklinin mükemmelliği ve performansın artırımı ile farklılaşır.

Sportif oyunda amaç, sadece sonuca (başarıya) ulaşmak değildir. Sonuca ulaşırken belirlenmiş kurallar sonucu yapmaktır. Diğer bir deyişle yasaklanmış yoldan yapmamaktır. Oyundaki kurallar bir anlamda amaçtan ayrılmaz gibi görünmektedir. Çünkü, bir oyun kuralının çiğnenmesi, amaca ulaşmayı olanaksız kılar. Yani bir futbol maçında, sportmence olmayan davranışlar yaparak maçı kazanarak kupa alınsa bile oyun kesinlikle kazanılmış sayılmaz. Sportif oyunlarda eğer kurallar çiğnenirse, amaca ulaşılması olanaksızlaşır, çünkü "oyun kurallarına uyulmadıkça aslında oyun oynanmaz." Asıl konu söz konusu olan amacın kazanmak olmamasıdır. Sportif oyunlarda kazanmaktan farklı bir amaç olmalıdır. Kazanmaya çalışma eylemi ki, bu da "oyun oynamak"tır. Sonuç olarak oyun oynamak, kuralların izin verdiği araç ve yöntemleri kullanarak belli bir duruma ulaşmaya yönelik bir etkinliğe girmektedir.

21. yüzyılın çağdaş spor eğitim anlayışı, geleneksel spor eğitim anlayışından farklı pedagojik ilkelere dayanmaktadır. Bu ilkeleri; insanların dayanışma, işbirliği duygusunu geliştirmek, onlarla ortak yaşayabilmek için gerekli olan kural, adalet, hoşgörü ve yardımseverlik bilincini oluşturmak, insan, çevre, doğa ve toplumsal alanlardaki sporun etkisi ve işlevleri konusunda bilinç kazandırılması ve amaçsal değerlerin insanın yüksek değerleri olduğunu farkına vardırarak şeklinde sıralayabiliriz. İnsanın tüm yaşamı ve eylemleri, onun sadece ayakta kalma savaşına göre planlanmamış, o (insan) yaşamında diğer insanlarla birlikte yaşamaya, uzlaşmaya eğilimli bir varlık olarak gerekli yetilere sahiptir ve böyle donatılmıştır.

Biz büyükler olarak pedagojinin gereklerine uyarak, anlam yerine oyuna katılarak, organize ederek, birlikte oynamak zorundayız. Çocukların küçük dünyaları ile derin ilişkiler kurmak ve yine küçük kalplerinde taht kurmak, onlara bir şeyler verebilmenin tek koşuludur.

DÜNYA SULAK ALANLAR GÜNÜ

Mehmet SELÇUK

2 Şubat gününün “Dünya Sulak Alanlar Günü” olduğunu biliyor muydunuz? Ben bilmiyordum. Meğer 1997 yılından bugüne dokuz yıldır dünyada ve ülkemizde sulak alanlar günü kutlanıyormuş!.. Ne kadar güzel Dünya Sulak Alanlar Günü kutlaması, zaten gösterişli kutlamaların ötesinde yaptığımız önemli ne bir proje ne de hayatiyeti olan konularda gösterilen duyarlılık vardır. Bu duyarsızlık ve vurdumduymazlık nedeni ile ülkemizde bir milyon üç yüz hektarın üzerindeki sulak alanın, sonuçları hiç düşünülmeden çeşitli amaçlarda kullanılmak üzere kurutulduğunu, yazılı basın ile katıldığım bilimsel toplantılardan öğrenmiştim. Ne yazık ki sadece kuş gribi nedeni ile gündeme gelen sulak alanların biyolojik çeşitliliğe sahip olan ekosistemler olduğu acaba biliniyor mu? Eğer gelecek kuşaklara sürdürülebilir bir yaşam bırakmak istiyor isek, bu ekosistemlerin koruma altında tutulması ve gerekli özenin gösterilmesi gerekir. Ülkemizdeki sulak alanların; ne denli kirletildiği, sazlıkların kesildiği, tarım amaçlı kurutulduğu, çevrelerinin imara açılarak yapılaştırıldığı herkes tarafından bilinmektedir.

Bütün bu yapılan olumsuzlukların çevrenin sağladığına ne denli zarar verdiği, bilim adam-

larının her zaman gündemini oluşturmuş ve oluşturmaya da devam edecektir. Çevre konusunun önemini kavramak, çevreye karşı duyarlı olmak ulusumuzun her ferdinin anayasal görevi olmalıdır. Ancak, bazı emperyalist ülkelerin çevre ile ilgili taraf oldukları uluslararası sözleşmeleri imzalamaktan imtina ettikleri gibi, kendi ülkelerinin bilim adamlarına da itibar etmediklerini gözlemlemekteyiz. Bu ülkelerin atmosfere bıraktıkları karbondioksit gazlarının asit olarak yeryüzüne yağdığı, bilim adamları tarafından ifade edilmektedir.

Konuyu dağıtmak istemiyorum. Dünyanın en demokratik ülkeleri olduklarını iddia eden bu emperyalist ülkeler, yaşadığımız dünyanın bütün çevre değerlerini yok etmek ve insanlığın sonunu hazırlamak için ellerinden gelen her türlü kötülüğü yapmaya devam ediyorlar. Canlı örnekleri ortada; işte Ortadoğu ve diğer coğrafyalarda yaptıkları...

Bırakın çevreyi korumayı, insanlığa hizmet etmeyi, kan ve göz yaşı ile beslenmeye devam ediyorlar. Bütün yurttaşların çevreye duyarlı olmalarını diliyorum.

Ağınlı dost ve hemşerilerime saygı ve sevgilerimi sunarım.

DUYURU

Dergi adresleri bilgisayardan çıktı olarak alınmasına karşın, bazı okurlarımızın dergilerinin (postada veya bina girişlerinde) kaybolduğu öğrenilmiş bulunmaktadır.

Bu durumun önlenmesi amacıyla, dergisi eline ulaşmayan okurlarımızın Derneğimize başvurmalarını veya kendilerine daha sağlıklı bir şekilde dergi ulaştırılabilecek yeni adreslerinin Derneğimize bildirilmesini önemle rica ederiz.

AĞIN

ELAZIĞ MARŞI

Lokman TASALI

Vilayetini Elaziz'dir
Benim için çok azizdir
Aydınlatır Harput onu
Kalbimizin feyizidir

Fıskırmış bağrından nice askerler
Cevat Çobanlı'lar Yakup Şevki'ler
Kaç haclı sefere göğsünü germiş
Binlerce şüheda Balak Gazi'ler

Mamurat-ül aziz önceki adı
Atatürk koymuştur, Elazığ adı
Harput Elazığ'ın kültür kanadı
Harput'suz olmuyor Elazığ tadı

Ben ki Behram oğlu Balak
Şahid olsun Cenab-ı Hak
Hak duygusu vatan aşkı
Kalbimizde yaşayacak

Sen doğuda nöbetçisin
Albayrağa bir bekçisin
Vatansever Gakkoşunla
Devletine güvencesin

Hatay, Şırnak, Samsun tüm vilayetler
Edirne'den Kars'a çarpan yürekler
Ayyıldız altında kenetlenenler
Elazığ'dan size selam, sevgiler

Büyüdük yetiştik sıcak bağrında
Kültürün kalbimde gıdan kanımda
Sana hizmet bize vefa borcudur
Bütün nimetlerin damarlarımda

Ayyıldız altında kenetlenenler
Harput'tan sizlere selam, sevgiler

Yemen eli Çanakkale
Ecdad gitmiş kafe kafe
Celal Dora tarih yazdı
Şahit orda Güney Kore

Söz ve Müzik:
Lokman TASALI
7. kıta N. Yıldırım
GENÇOSMANOĞLU'na aittir.
Makam: Mahur (Beşiri)

Daha önce hiç düşündünüz mü; eğer size bir şans daha verilseydi zamanı geri çevirmek için, nerede, ne zaman, ne yapıyor olurdunuz? Ufacık bir an yeter miydi koskoca bir ömrün tarihini değiştirmeye? Takvimler kin tutmaz mıydı bize? Elimizde o ufacık şansla belki de bir anda bütün hayatımız boyunca pişman olacağımız bir davranışı değiştirebilir, keşke sözcüğünü kullanmak için hiç fırsat yaratmayabilirdik...

Daha önce hiç düşündünüz mü; bir sabah uyandığınızda değiştirmeyi çok istediğiniz o ana dönmüşsünüz ve elinizde her şeyi yeniden yaratmak için koskocaman bir fırsat var. Neyi değiştirirdiniz hayatınızda? Hangi saate, hangi dakikaya dönmek isterdiniz?

Hepimizin yaşamında mutlaka hiç yaşanmamış olmasını istediği anlar, pişmanlıklar söz konusu olmuştur ve zamanı geriye çevirmek ne kadar imkânsız da olsa hepimiz geri dönüşü kurgulamışızdır kafamızda.

Öyle bir olasılığın hiç olmayacağını bilsek de, yine her hata yaptığımızda, ilk kullanacağımız sözcük "keşke" olurdu. Keşke onunla tanışmamış olsaydım...keşke o yoldan gitmeseydim...keşke daha dikkatli olsaydım... keşke o sözü

söylemeseydim...keşke onu kırmasaydım...keşke...keşke.. keşke. Keşkeler böyle uzayıp gidecekti yinede. Ve biz de olmamasını dilediğimiz anlara dönmek isteyecektik her seferinde.

Bazen bir sözcük ne kadar çok anlam içeriyor, bir ömrün yaşanmışlığını bir anda silmek istediğimizde. Yaşananlar içimizde sancısıyla, mutluluğuyla, hüznüyle, acısıyla sakince dururken bir an geliyor hepsini silmek ve kendimize yeni bir yüz yaratır gibi yeni bir hayat, yeni istekler yaratmak istiyoruz. Değişimlerimiz hızlı olmuyor elbette. Onlara da hak ettiği değeri vermek yerine biz onlardan kaçmaya çalışıyoruz. Her değişim yeni bir gelişim ve her gelişim bizim "keşke" lerimizi azaltan birer tecrübe...

Hangimiz dönmek istemezdi düşlediğimiz o ana? Hangimiz kabul etmezdi, değiştirmek isteseydik bir hatamızı elimizdeki geri dönüş şansıyla?

Dönüşler elbette olmayacaktır hiçbir zaman ama; elimizde her zaman yeni şanslar olacaktır, yeni hataları görmemiz ve önlememiz için... "Keşke" sözcüğü yerine "Bir dahaki sefere" demeyi denersek, her tecrübemiz biraz daha güçlenerek bize daha güzel bir yaşam sunacaktır.

KUTSAL MESLEK

İlke TOKER

Çocuklar yaramazlık yapınca anneleri onları değişik şeylerle korkutur. "Bak polis geliyor!", "Seni polis amcaya veririm." Oysa polislerin görevi çocukları korkutmak değil, aksine onları korumaktır. Annesiz, babasız kalmalarını önlemek, doya doya çocukluklarını yaşamalarını sağlamaktır.

Küçük çocukların favori oyunlarından biridir polisçilik. Her ne kadar küçükken polisle korkutulsalar da, oyuncak tabancayla hırsızların peşinden koşmak için can atar çocuklar. Yalancıkdan hırsız olan arkadaşını yakaladı mı havalara uçar minik polisimiz. Acaba nedir onları bu oyuna çeken? Gelecekte polis olmak istedikleri için mi bu oyunu oynarlar? Yoksa bu oyun onlara çekici geldiği için mi? Belki çocuk olmadıklarını böyle kanıtlamaya çalışırlar büyüklerine.

Polislik benim için çok kutsal bir meslektir. Biz bayramlarda ailemizin yanında mutlu anlar yaşarken, onlar görev başında sevdiklerinden uzaktadır. Sırf bizler daha huzurlu bayramlar geçirebilelim diye.

Bütün çocuklar gibi onların çocukları da lunaparka gitmek ister. Belki söz vermiştir polis babası onlara. Ama görevi onu bekler. Dönme dolaba binmekten daha heyecanlı

görevleri vardır onların, yurdunun insanına, güvenli bir hayat yaşatmak.

Polisler mesleklerine o kadar bağlıdır ki, bu uğurda şehit düşerler bazen. Arkalarında gözleri yaşlı insanlar bırakacak olsalar da canlarını tehlikeye atmaktan kaçınmazlar. Herhalde hepsi bu mesleği seçmeden önce düşünmüştür, başlarına gelebilecek tehlikeleri. Hiçbir şey yıldıramaz onları. Arkadaşlarının şehit düşmesi bile... Aksine daha fazla bağlanırlar mesleklerine. Bazen kimsesiz bir çocuğun göz yaşlarını dindirirler. Karakol önüne bırakılan bebeğe sıcak bir kucak olurlar.

Bazıları da evlatlarına devreder bu kutsal mesleği. Kendisinin gerçekleştiremediği görevlerden, onların başarıyla çıkmasını ister.

Bizler de bu kutsal görevlerini gerçekleştirmeye çalışan polislere her türlü desteği vermeliyiz. Güvenli bir geleceğimiz olmasını istiyorsak onların görevinin önemini kavramalıyız.

Ayvalık- Sakarya İlköğretim Okulu - 8. Sınıf

Sevgili küçüğümüzün bu yazısı, Türk Polis Teşkilatının 161. kuruluş yıldönümü münasebetiyle düzenlenen kompozisyon yarışmasında Ayvalık ilçe birincisi olmuştur. Kendisini kutluyoruz.

ONLARIN DEĞERİNİ KAYBETMEDEN BİLELİM...

Samiye GENÇ

Büyüklerimizin değerini onlar hayat-ta iken, bizlerle birlikteyken bilmeli ve onların değerli olduklarını kendilerine hissettirmeliyiz diye düşünüyorum.

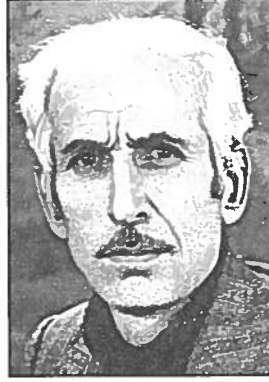
Ben, kendi babamdan bahsetmek istiyorum...

Pağnik Köyü'nden Sarhoş Memet (annem bu lakaba biraz sinirleniyor ama ben çok seviyorum)... namı diğer Polis Emi...

Onun renkli kişiliği, nüktedanlığı, hazırcıvaplığı bilinen özelliklerindendir.

Her şeyden önemlisi; günümüzde kişileri birbirlerine düşman eden, insanlık özelliklerini yok eden ve insanca değer yargılarını bitiren paraya hiç önem vermemesi, elindeki son kuruşunu muhtaç biriyle paylaşması, üzerindeki ceketini, paltosunu başkasına kolaylıkla vermesi, maddi şeyler için kendini hiç sıkıntıya sokmaması, umursamaması (bu güzel değerleri yaşaması, annemin mali işleri üstlenmesiyle, bir bakıma annemin dünya işlerini eline alması, -o bakımdan hakkı hiç ödenmez- evin her türlü yükünü taşımasıyla ve desteğiyle olmuştur) dünya iyisi bir insan olması, benim bu yazıyı yazmama neden oldu.

Manevi değerleri artık kaybettiğimiz bu günlerde, bunları babamda görmek ve yaşamak bana büyük mutluluk veriyor ve bunu herkesle paylaşmak istiyorum.

Önce babamın "Sarhoş" lakabının nereden geldiğini anlatmak istiyorum.

Aslında babam içki içerek sarhoş olan birisi değildir.

Babası, rahmetli dedem Fehmi Karahan, gençlik yıllarında babama bir çuval tohum vermiş ve "Bunu tarlaya ek de gel" demiş. Babam da tohumları sırtına vurduğu gibi, doğruca Fırat kenarına arkadaşlarıyla bir-

likte yüzmeye gitmişler. Derken akşam vakti olmuş, babam görünürlerde yok!..

Dedem tahmin etmiş ve Fırat kenarına inmiş bakmış ki bizimki büyük bir zevkle yüzüyor, oynuyor...

"Memett...Memett..." diye bağırır, fakat suyun ve çocukların gürültüsünden duyuramamış sesini.

"Sarhoşşşş" diye bağırınca, babam, "Efendimm..." diyerek sudan çıkmış ve tüm çevrede artık o gün bugündür "Sarhoş" diye anılmaya başlanmış.

Çağdaş yaşam dediğimiz bu hengamede, insanların birbirlerine sevdiklerini bile söylemeye fırsat bulamadıklarını fark edip, ben de babama ve anneye söylemek istediklerimi biraz olsun anlatabildiğimi umut ediyorum ve onları kaybetmeden onlara sevgimizi ve özlemimizi anlatmamız gerektiğine inanıyorum.

Değerli okurlarımız,

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin

2006 yılı abone başışı 25 YTL'dir.

2005 yılı abone başışlarını hâlâ göndermemiş olanların (20 YTL),

yeni yıl abone başışlarını da dahil ederek (45 YTL)

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin 101843 no.lu

Posta Çeki hesabına

yatırmalarını önemle rica ederiz.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

Hüseyin Kabasakal:

1918 yılında Ağın'da doğdu. Maltepe Askeri Lisesi'nden sonra, 1938 yılında Harp Okulu'nu bitirdi. Yurdun çeşitli yörelerinde görev yaptıktan sonra, 1964 yılında Albay rütbesiyle emekli oldu.

Emekliliğinden sonra, 1968-1974 yılları arasında ATA-SE9 Başkanlığı'nda 'Askeri tarih uzmanı ve yazarı' olarak çalıştı. Bu süre içinde; bir bölümü bugünkü dile uyarlama, bir bölümü de kendi yazdığı 18 kitabı ile 23 makale ve bildirisi de çeşitli yayın organlarında yayımlandı. Kabasakal'ın, 'Seslendim Yüreğimden' adlı bir şiir kitabı da bulunmaktadır.

Bu arada, 1968-Temmuz ayından derginin yayımına son verildiği tarihe kadar Ağın Fikir ve Sanat Dergisi sorumlu yazı işleri müdürlüğü görevini de yürüttü.

Evli, 3 çocuklu ve Ağın-Müderri Hüseyin Efendi Mahallesi'nden rahmetli Emine-rahmetli em. öğretmen Mustafa Kabasakal'ın oğlu olan Hüseyin Kabasakal, 1997 yılında İstanbul'da yaşamını yitirmiştir.

Mehmet Orhan:

1922 yılında Ağın-Beyelması (Hozakpur) Köyü'nde doğdu. İlkokulu Beyelması ve Ağın'da, ortaokulu Arapgir'de, öğretmen okulunu da Sivas'ta tamamladıktan sonra, 1945 yılında Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türkçe-Edebiyat bölümünü bitirdi. Sivas, Kars, Koyulhisar ve Suşehri'nde öğretmenlik ve müdürlük yaptı.

1954 yılında, öğretmenlik görevinden ayrılarak Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş. Genel Müdürlüğü'ne geçti ve 1981 yılında emekli oldu.

Çeşitli dergilerde ve Ankara Radyosu'nda çok sayıda şiir, öykü ve oyunları yayımlandı. Bu arada, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi sorumlu yazı işleri müdürlüğü görevini de yürüttü. Uzun uğraşlar sonunda hazırladığı 'Dünden Bugüne Ağın' adlı eser de Ağın hakkında hazırlanmış en kapsamlı kitaptır.

Evli, 3 çocuklu ve Ağın-Beyelması Köyü'nden Hatipgil'den rahmetli Fatma-rahmetli Yusuf Orhan'ın oğlu olan Mehmet Orhan, 24 Nisan 2004 tarihinde Ankara'da yaşamını yitirmiştir.

Dt. Erhan Çataltaş:

1938 yılında İzmit'te doğdu. Kırıkkale Tınaz İlkokulunu, Elazığ Ortaokulunu, Malatya Lisesini bitirdikten sonra, İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Yüksek Okulu'ndan mezun oldu.

Halen Gebze'de serbest diş hekimliği yapmaktadır.

En büyük gururunun, "Ulu Önder Atatürk'le dört ay, beş gün aynı havayı teneffüs etmek, aynı gök kubbe altında yaşamak", en büyük özleminin de, "eski günlere dönüp tekrar Ağın'da yaşamak" olduğunu vurgulayan Erhan Çataltaş, Ağın Paşagil'in rahmetli Saadet Çataltaş ile Vahşenli rahmetli müh. Mehmet Çataltaş'ın oğlu olup, evli ve iki çocuk babasıdır.

M. Cavit Alpaslan:

1932 yılında Ağın-Ekirek'te doğdu. İlkokulu Ekirek'te tamamladıktan sonra, 1952 yılında Akçadağ Köy Enstitüsü'nü bitirdi. Değişik yerlerde 14 yıl öğretmenlik yaptıktan sonra, Gazi Eğitim Enstitüsü Pedagoji Bölümü'nü bitirerek ilköğre-

tim müfettişi oldu. 1981 yılında Ankara'da emekliye ayrıldı.

Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nde uzun yıllar yöneticilik, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nde de yazı kurulu üyeliği yaptı.

Ağınlı rahmetli Fatma Alpaslan ile Ekirekli rahmetli Osman Alpaslan'ın oğlu olan M.Cavit Alpaslan, evli ve 3 çocuk babasıdır.

Mustafa Güzel:

1 Kasım 1937 tarihinde Ağın-Andiri'de doğdu. İlkokulu Andiri'de, ortaokulu Ağın'da, Bursa Işıklar Lisesi ve Malatya Lisesi'nde lise eğitimini tamamladı. 1962 yılında Ankara Hukuk Fakültesi'ni Hakim Teğmen olarak bitirdi.

Çeşitli askeri birliklerde hakim ve savcı olarak görev yaptı. 1987 yılında Askeri Yargıtay üyeliğine seçildi ve 1998 yılında da Daire Başkanı oldu.

Demeğimiz yönetim kurulu üyeliğinin yanı sıra İç Anadolu Av ve Yaban Hayatı Federasyonu Genel Sekreterliği görevini de sürdürmekte olan Güzel, iyi bir avcıdır.

Andiri Yukarı Mahalle'den rahmetli Sıdika-rahmetli Yusuf Güzel'in oğlu olan Mustafa Güzel, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Dr. Pervin BİLİR:

2 Mart 1961'de Palu'da doğdu. İlköğrenimini Elazığ'da, ortaöğrenimini ise İzmir'de tamamladı. 1982-83 öğretim yılında Ankara Gazi Eğitim Fakültesi, Beden Eğitimi ve Spor Bölümü'nü bitirdi. 1987 yılında Ankara Gazi Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde yüksek lisansını tamamladı.

Ankara'da Kent koop'taki çalışmasını takiben, Erzurum ve Ankara'da beden eğitimi öğretmenliği yaptı. Daha sonra, 1997 yılında Çukurova Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksek Okulu, Spor Yöneticiliği Anabilim Dalı'na Dr. Öğretim görevlisi olarak atanmış olup, halen bu okulda çalışmalarını sürdürmektedir.

Çeşitli sosyal-kültürel amaçlı demekler ve etkinliklerde etkin rol alan Bilir, Ağınlı rahmetli Süreyya Bilir ile Saraycıklı em. öğretmen Mehmet Ali Bilir'in kızıdır.

Mehmet Selçuk:

1950 yılında Ağın- Andiri'de doğdu. İlkokulu Andiri'de, ortaokulu Ağın'da tamamladıktan sonra, Ankara Yenışehir Sağlık Koleji'nin Çevre Sağlığı bölümünü bitirdi.

Mezuniyetinden sonra çevre sağlığı teknisyeni olarak Amasya'da göreve başladı. Burada 1 yıl çalıştıktan sonra İstanbul'a atandı. Halen İstanbul Şişli Belediyesi'nde çalışmaktadır.

Andiri Aşağı Mahalle'den Şiringil'in rahmetli Saliha-rahmetli Ahmet Selçuk'un oğlu olan Mehmet Selçuk, evli ve 3 çocuk babasıdır.

İlke Toker:

1992 yılında Ayvalık'ta doğan Toker, Ayvalık Sakarya İlköğretim Okulu 8. sınıf öğrencisidir.

Ziraat yük.müh. olan babası Ayvalıklı olup, şu anda Ayvalık Tarım İlçe Müdürlüğü olarak görev yapmaktadır. Emekli edebiyat öğretmeni olan annesi Hatice Toker ise, Ağın-Akpınar Mahallesi'nden Mehmet Deviren'in kızıdır.

FIKRALAR

İsmail N. BEYDEMİR

Boşa Gitsin!

Hozakpurlu rahmetli Kemal Cumurcu Hoca'ya Eğin köylerinin birinden bir kişi, eşi ile arasının iyi olmadığını söyleyerek, bir kâğıt (muska) yazmasını istiyor. Kemal Hoca adama karısını sevip sevmediğini sorunca, adam sevmediğini söylüyor. Hocamız, aydın bir kişi olduğundan, belki de muskanın bir etkisinin olmayacağına inandığından, "Boşa, gitsin!" diyor. Konuşmaya tanık olan Hoca'nın karısı, "Ana Hoca, niye öyle deyisin, adamcağız senden bir yardım beklerken, ele denir mi?" deyince, hocamız karısına dönerek, "Nedecek sevmediği pohğu, boşasın!" diyor.

Bozuk Daktilo Gibi

Gulunçgilin rahmetli Osman Zeki Amca, gelişigüzel konuşan birisi idi. Purutçu Mustafa Amca onun bu konuşma biçimini şöyle nitelerdi: "Bozuk daktiloya benziyor; A basıyorsun, Z çıkıyor!"

Ufak Nalım Kalmadı

Hozakpurlu rahmetli Çırpıcı Dayı'mız tüm yapısı ile yöremizin folklor örneği idi. Köyleri dolaşarak hem nalbantlık yapar, hem de at alır, satardı. Bu gezilerinin birinde, Eğin'in Karapahar Köyü'nün üstünde yoldan geçerken, köyün üst yanında ev yapmakta olan Ekirekli Deli Memmeji Usta, "Ula Çırpıcı!" diye seslenince, atın başını çevirip durdu. Deli Memmeji Usta, duvarın dibinde duran ev sahibini göstererek, "Gel şu hayvanı da nalla!" deyince, Çırpıcı Dayı atın başını gittiği yola çevirip, "Vallahi ufak nalım kalmadı" diyerek yoluna gitti. (Buradaki nükt, atla eşek benzetimidir.)

Sen Pohğlu Çaydan İç!

Rahmetli İbik Dayı, günün oyun yorumunu yaparken, yenilmesini "çay içirme" olarak adlandırıp, "İki çay Kepekçi'ye, üç çay Koçan İmamına ... içirdim" deyince, yanındaki Kebanlı Mahmut Celayir, "Bir çay da bana içirsene!" diye oyun öneriyor. İbik Dayı oyun oynamak istemediğini belli etmeden, "Sen git pohğlu çaydan iç" diyor. (Keban'ın içinden Fırat'a akan derenin adına "Pohğlu Çay" denir.)

Dilinin Üstüne Yaparım

Rahmetli İbik Dayı'yı faka bastırmak için bir so-

ru yöneltiyorlar: "Bir tek ayakta duracak kadar boş yeri olan odaya üzüm sermişler; ayakta dururken iyice sıkıştın, çişini nereye yaparsın?" diyorlar. İbik Dayı, sanki konu ile hiç ilgisi yokmuş gibi, "Kapı köçekli mi, zoğnalı mı?" diye soruyor. Karşısındaki hemen yapııştırıyor "Zoğnalı" diyor. İbik Dayı rahatça "Dilinin üstüne yaparım" diyor.

Ecel Teri

Tıraşgilin mahallede Cıddıngilin Mevlüt Emi (Belle diye tanınırdı) vardı. Rahmetli emimiz, normal durumda bile çok terlerdi. Bir ara çok hastalanmış, kendinden geçmiş konumda ve terlemesi de aşırı ölçüde iken, mahallenin kadınları başına toplanmışlar. Rahmetli eşi Pambuk Bacı da saf bir kadıncağızdı. O da başucunda ağlaşırlarken, Belle'nin gözlerine dolan terleri siliyormuş. Kadınlar bu terlemeyi yorumlayarak, ecel teri demişler. Bir ara Belle kendine gelip, başucundaki kalabalığı görünce, heyecanlanarak, ne oluyor gibisine yöresine bakarken, Pambuk Bacı, Belle'yi yatıştırmak amacıyla, bir yandan da terini silerek, "Anam Mevlüt, korkma; ecel teri, ecel teri!" demiş.

Diremle Vurduğu İçin

1934 yılında, Ağın İlkokulu'nda öğretmenlik yapan, Çüngüşlü Neşat Delikanlı ile rahmetli Sadık Gençosman Amca, Kepekçi Dayı'nın dükkanında kavga ediyorlar. Neşat öğretmen Sadık Amca'nın kafasına okka ağırlık ölçüsü ile vurarak yaralıyor ve mahkemelik oluyorlar. Arapgir'e mahkemeye gidip gelenlerin, yargı sonucu tartışılırken, rahmetli Andiri muallimi Ahmet Tuncer Amca, "Neşat Bey'in hiçbir suçu olmasa, kullanımdan kaldırılan tartı birimi diremle vurduğu için hüküm giyer" diyor.

Nasıl olsa Hepsi Hava

Mehmet Koçer Amca'nın hanımı Hacı Bacı'nın ölümünde, hoca talkını verecekken kimse Hacı Bacı'nın anasının adını bilemeyince, Turan Karnak, "Hava de Hoca, hava!" dedi. Bir bileni ararken Turan yineleyerek, "Yahu boş ver, nasıl olsa hepsi hava" dedi. Bu deyişle değişik anlam kullanmadı ama, biraz sonra başka anlama da gelebileceğini anlayınca gülmeye başladı.

HABERLER

* Ağın Karamağara Köprüsü inşaatı hızla devam ediyor. Köprü inşaatı için bu sene 2 milyon YTL. ödenek ayrılmış olup, programlanan işlerin gerçekleştirilmesi için ek 3,5 milyon YTL. ödeneğe daha gereksinim duyuluyor. Köprü yapımı ile ilgili tüm işler, Demeğimiz tarafından en üst mercilerde sürekli olarak takip edilmektedir.

* Ağın Belediyesi'nce yapımı tamamlanan Ağın-Şenpınar arasında ağır vasıtaların geçişini sağlayacak olan Madenci yolu ile Üçdutlar mevkiindeki 'Kaymakam Seyfi Özdiil Dinlenme Parkı', 23 Nisan 2006 tarihinde hizmete açılmıştır.

* Ağın-Andiri Orta Mahalle'den Mürvet-Ekrem Güliter'in oğlu, Kırıkkale Üniversitesi Tıp Fakültesi Gastroenteroloji Bölümü yrd. doçentlerinden Sefa Güliter, 15 Mart 2006 tarihinde doçent unvanını almıştır.

Doç. Dr. Sefa Güliter'i kutlar, yeni görevinde başarılar dileriz.

* Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Demeği tarafından düzenlenen geleneksel 'Ağın Gecesi', 30 Nisan 2006 tarihinde Gazi Üniversitesi, Gazi Kültür Merkezi salonu'nda yapıldı. Burhan Ölmez, Mustafa Ölmez, Kemalettin Yılmaz'ın klarnetleri, Mustafa Karaca'nın davulu ve Ahmet'in cümbüşü eşliğinde, Ağın'dan esintiler getirilen ve halaylar çekilen gece hemşehrilerin beğenisini kazandığı gibi, özelemlerin de bir ölçüde ilacı oldu.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden değerli hemşehrilerimiz Nezahat-Mustafa Gültekin'in oğulları Mutlu ile İstanbul'dan Hanife-Nedim Ülker'in kızları Duygu, 6 Ocak 2006 tarihinde İstanbul'da nişanlandılar.

Gençleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın-Bademli Köyü'nden değerli hemşehrilerimiz Zeliha-Adem Karatepe'nin oğulları Hüseyin ile yine aynı köyden Rabia-Rıza Gündüz'ün kızları Hacer, 25 Mart 2006 Cumartesi günü saat:19.30'da Ankara-Grand Köşk Düğün Salonu'nda yapılan davullu, klarnetli bir Ağın düğünüyle mutlular kervanına katıldılar.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi'nin basımını büyük

bir özveriyle yerine getiren değerli kardeşimize ve sevgili eşine, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

* Ağın-Pul Köyü'nden değerli hemşehrilerimiz Nezaket-Osman Kayışoğlu'nun oğulları Bahtiyar ile Bahriye-İrfan Ercan'ın kızları Emel, 30 Nisan 2006 Pazar günü saat:16.45'de, Ankara-Vedat Dalokay Nikah Salonu'nda yaşamlarını birleştirdiler.

Genç çiftleri kutlar, bir yastıkta kocamalarını dileriz.

* Ağın-Andiri Orta Mahalle'den Gücügil'in rahmetli Mustafa (Kapıkıran) Özen'in eşi, Necla Akoba'nın sevgili annesi, Em. Öğr. Albay Aşkın Akoba'nın kayınvalidesi, Kaan Akoba'nın anneannesi Meryem Özen, 22 Kasım 2005 tarihinde İstanbul GATA Hastanesi'nde yaşamını yitirmiş ve Alemdağ'da toprağa verilmiştir.

* Ağın-Hacıyusuf Mahallesi'nden rahmetli Hatice-rahmetli Hasan Sarioğlu'nun oğulları, rahmetli Fatma Sarioğlu'nun eşi, Nurettin ve Tayfun Sarioğlu ile Meral Kürkli'nün babaları Sebahattin Sarioğlu, 2 Mart 2006 tarihinde A.Ü. Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yaşamını yitirmiş ve Ağın'da toprağa verilmiştir.

* Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden rahmetli Ayşe-rahmetli Salman Dayıoğlu'nun kızları, Ertuğrul Dayıoğlu'nun ablası, rahmetli Ahmet Onat'ın eşi, Özgül, Onur ve Oğuz'un sevgili anneleri Nevriye Onat, 14 Mart 2006 tarihinde A. Ü. Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yaşamını yitirmiş ve ertesi gün Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

* Ağın-Andiri Yukarı Mahalle'den rahmetli Safiye-rahmetli Süleyman Gökcalp'in oğulları, rahmetli Ayşe Murat, rahmetli Fatma Nerkiz, Ahmet ve Mehmet Gökcalp'in ağabeyleri, Aysu, Kerem ve Melisa'nın sevgili dedeleri, Serhan, Sercan Gökcalp ile Şirin Örsay'ın babaları, Hatice Gökcalp'in değerli eşi Hüseyin Gökcalp, 27 Nisan 2006 tarihinde yaşamını yitirmiş ve aynı gün Ankara-Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm sevenlerine başsağlığı dileriz.

MAHALLE / KÖYÜ

Yedibağ Köyü
Samançay Köyü
Saraycık Köyü
Altunayva Köyü
Modanlı Köyü
Tatarağası Mah.
Akpınar Mahallesi
Bademli Köyü
Beyelması Köyü
Saraycık Köyü
Dibekli Köyü
Saraycık Köyü
Akpınar Mahallesi
Modanlı Köyü

ÇOCUĞUN ADI SOYADI

E. İhsan GÜNEŞ
Doğukan BALLIOĞLU
O. Salih PERKTAŞ
Gökrem ÖZEL
Arda KARAMAN
Kerim KUCUK
H. Eda DURAN
Berke YILMAZ
G. Beren KAYA
Nehir KOCER
Seray ŞAHİN
M. Beytullah BEYAZ
M. Çağrı KORKMAZ
Yasin BILDIRİR

DOĞUMLAR

BABA ADI

Mevlüt
M. Murat
Orhan
Lokman
Tamer
A. Lütfi
Erdim
Mete
Melih
Nail
Erhan
Murat
Mustafa
Selim

DOĞUM YERİ

Konak
Fatih
Konak
Kadıköy
Karşıyaka
Malatya
Malatya
Altındağ
Meram
Fethiye
Sisli
Bağcılar
Malatya
Buca

DOĞUM TARİHİ

29.01.2006
30.01.2006
30.01.2006
30.01.2006
31.01.2006
31.01.2006
01.02.2006
04.02.2006
10.02.2006
10.02.2006
14.02.2006
15.02.2006
15.02.2006
16.02.2006

Müd. Hüs. Efendi Mah.
Dibekli Köyü
Akpınar Mahallesi
Demirçank Köyü
Dibekli Köyü
Bademli Köyü
Altunayva Köyü
Şenpınar Mah.
Başpınar Mah.
Bademli Köyü
Hacıyusuf Mah.
Şenpınar Mah.
Şenpınar Mah.
Modanlı Köyü
Akpınar Mah.
Akpınar Mah.
Balkayası Mah.
Başpınar Mah.
Aşağıyabanlı Köyü

M. Selim ASLAN
Ezgi Su ŞAHİN
Betül KORKMAZ
Enes ÇELİK
Ela GÜNER
Bora YILMAZ
E. Ali BOZKURT
M. Yiğit YILMAZ
Tuna SELÇUK
M. Nizam ÖZDEM
Yiğit BAYKUT
K. Elif ERCAN
Özgenur BOZKURT
Zeliha AKKAYA
Ahsen UZUNOĞLU
C. Talha ÖYÜK
H. Kamil ERDEM
Muhammed YAPICIOĞLU
Semanur GENÇER

Mustafa
Ahmet
Hüseyin
Osman
Hürrem
Engin
M. Tahir
Hasan
Mehmet
Ahmet
Aykut
A. Dursun
M. Özgür
Mehmet
Murat
Hüseyin
Mehmet
Bülent
Hakan

Melikgazi
Bakırköy
Malatya
Eminönü
Şişli
Yıldırım
Beyoğlu
Fatih
Seyhan
Yenimahalle
Kadıköy
Silivri
Ş. Urfa
Malatya
Osmangazi
Elazığ
Bakırköy
Balçova
G. O. Paşa

22.02.2006
22.02.2006
22.02.2006
28.02.2006
28.02.2006
03.03.2006
04.03.2006
08.03.2006
09.03.2006
15.03.2006
15.03.2006
19.03.2006
22.03.2006
28.03.2006
28.03.2006
31.03.2006
05.04.2006
07.04.2006
09.04.2006

MAHALLE / KÖYÜ

Şenpınar Mahallesi
Modanlı Köyü
Modanlı Köyü
Uzungil Mahallesi
Bademli Köyü
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Beyelması Köyü
Akpınar Mah.
Uzungil Mah.
Demirçank Köyü
Hacıyusuf Mah.
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Akpınar Mah.
Bahadrlar Köyü
Beyelması Köyü
Akpınar Mah.
Altunayva Köyü
Uzungil Mah.
Şenpınar Mah.
Kuzgeçe Mah.
Modanlı Köyü
Saraycık Köyü
Şenpınar Mah.

ADI SOYADI

Kemal AVLAR
Zeynep ŞAHİN
Hülya BUDAK
Gülben ÇOBANOĞLU
Neşe ÖZDEM
Ceren YENTÜR
İlhan YILDIRIM
M. Hilmi KORKMAZ
Senam ŞEN
Melek GÜNGÖR
A. Çağlar İKİNCİ
Ender YANDIMATA
Pelin ÖZTÜRK
Kubilay KAYA
Suna BİLİR
Furkan UZUNOĞLU
Gevher AYSUNDU
Şeyda EROL
Ümit KORKMAZ
Fatih ERBAKAN
Adile AYDEMİR
Ramazan ERZURUMLU
H. Vedat ERBEN

EVLENENLER

EVLENENİN ADI SOYADI

Hatice IŞIKLI
Selim GÜNEY
Onur ÇILGIN
Cemil KÖK
Enver SARI
Murat ASLANER
Dildare KAZANÇ
Arzu YILDIRIM
Hakan TORUN
Erkan GEMİCİ
Nuray MUĞLALI
Damla KORKMAZ
Ender ERGİN
Özlem YILMAZ
M. Kamil ŞENER
Duygu TANBAY
Öngör ALPAY
Fatih ASLAN
Meltem EVLAN
Ayla ÜNAL
Orhan ÇAKAR
B. Seda AYÇİL
Birgül ERBEN

EVLENME YERİ

Bahçelievler
Esenler
Aydın
Balıkesir
Kırıkkale
Bornova
Avcılar
Malatya
Yenimahalle
Elazığ
M. Kemal Paşa
Ağın
Bornova
Çankaya
Kadıköy
Malatya
Yazıhan
Seyhan
Çay
Yüreğir
Solhan
Eyüp
Elazığ

EVLENME TARİHİ

14.02.2006
14.02.2006
16.02.2006
17.02.2006
24.02.2006
03.03.2006
07.03.2006
10.03.2006
19.03.2006
20.03.2006
25.03.2006
04.04.2006
05.04.2006
08.04.2006
15.04.2006
17.04.2006
18.04.2006
19.04.2006
20.04.2006
21.04.2006
21.04.2006
23.04.2006

MAHALLE / KÖYÜ

Kuzgeçe Mah.
Saraycık Köyü
Tatarağası Mah.
Beyelması Köyü
Tatarağası Mah.
Saraycık Köyü
Saraycık Köyü
Samançay Köyü
Kuzgeçe Mah.
Şenpınar Mah.
Bademli Köyü
Saraycık Köyü
Saraycık Köyü
Akpınar Mah.
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Tatarağası Mah.
Müd. Hüs. Ef. Mah.
Akpınar Mah.

ADI SOYADI

Hasan BİÇİCİ
Mehmet İKİNCİ
A. Sıdika GENÇOSMANOĞLU
Mustafa AKBAYIR
S. Sebahattin SARIOĞLU
Osman ERTAŞ
M. Yakup MURAT
Sultan ÖZER
H. Nevriye ONAT
Mehmet ÇEVİK
Ayşe AYDIN
Nurettin KOÇER
Nurettin YALÇIN
Ahmet ÖZCAN
Mustafa SOBAY
Ö. Murat GENCOSMAN
Ahmet AKSOY
Hatice GÜNER

ÖLÜMLER

DOĞUM TARİHİ

1967
1927
1920
1955
1925
1969
1944
1913
1923
1936
1927
1937
1931
1910
1908
1948
1942
1919

ÖLÜM YERİ

Almanya
Elazığ
Çankaya
Elazığ
Çankaya
Kartal
Konak
Altındağ
Çankaya
Elazığ
Ağın
Malatya
Ağın
Malatya
Şişli
Bodrum
Üsküdar
Altındağ

ÖLÜM TARİHİ

11.02.2006
14.02.2006
14.02.2006
23.02.2006
03.03.2006
03.03.2006
08.03.2006
13.03.2006
14.03.2006
17.03.2006
23.03.2006
24.03.2006
24.03.2006
29.03.2006
08.04.2006
09.04.2006
12.04.2006
20.04.2006

OKURLARA MEKTUP

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız “Ağın Düşün ve Sanat Dergisi”, 39 yıl önce yayın hayatına başlamıştı. Zorunlu olarak arada geçen boş yıllardan sonra, tam 16 yıldır ise aralıksız olarak yayımlanmaya devam ediyor. Şu anda ulaşılan sayı 172-173...

Bu, bir yayın organı için gerçekten büyük bir başarı. Ekonomik vb. nedenlerden dolayı, her yıl onlarca-yüzlerce yayın organının yayımına son verildiği, çeşitli içerikteki kitap ve dergilerin kitapçı raflarında beklemeye mahkûm olduğu bir ortamda; küçük, ama şirin bir Anadolu kasabası olan güzel Ağın’ımızın, bu kadar uzun bir süredir “kültür ve sanat” içerikli bir dergiyi yaşatabilmesi gerçekten övünülmesi gereken bir olaydır.

İşin en övünç ve gurur duyulacak diğer bir yanı ise; bu yayın organının hiçbir siyasi partiden, holdinglerden, çıkar gruplarından vb. destek almadan, yalnızca, evet yalnızca siz değerli okurlarından aldığı güç ve destekle bugünlere ulaşabilmiş olmasıdır. Bu güç ve destek devam ettiği sürece; sürekli aydınlığın, çağdaşlığın, Cumhuriyetin ve onun ilkelerinin yanında olan Ağın’ımız ile her ortamda doğruluğun, dürüstlüğün, çalışkanlığın simgesini temsil eden Ağınlının sesi ve nefesi olmaya devam edecektir.

Bu nedenle, çeşitli türdeki yazılarınızı, şiirlerinizi, sanata yönelik çalışmalarınızı kısa özgeçmişinizle birlikte Derneğimize göndermenizi bekliyoruz.

Ayrıca, Ankara-Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği’nin yayın organı olmasından dolayı hiçbir ticari amaç taşımayan ve halen okur sayısı en üst düzeye ulaşmış bulunan “Ağın Düşün ve Sanat Dergisi”ne yeni aboneler kazandırılması yönünde sizlerin yardımına da gereksinim duyduğumuzu özellikle vurgulamakta yarar görüyoruz.

Daha nice yıllar birlikte olmak dileğiyle, kalın sağlıcakla...

AĞIN